

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

พุทธศาสนาของเรามีผู้ปฏิบัติ ที่แรกพระพุทธเจ้าทรงค้นพบพระองค์แรก ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นสยัมมกุ คำว่าสยัมมกุ คือทรงชวนชวายเป็น ไม่ไปศึกษาปรารภกับใคร เช่นอย่างไปศึกษากับฤๅษีดาบสก็ไม่ใช่ทาง เป็นพระพุทธเจ้า พระองค์ก็หลบหนี ๆ ไปเรื่อย เวลาเป็นทางจริง ๆ ก็ทางของพระองค์เอง จึงเรียกว่าสยัมมกุ ทรงแสวงหาเอง ไปศึกษาจากใคร ๆ ก็ไม่ใช่ทาง ๆ ก็ปล่อย ปล่อยไปเรื่อย เวลาจะใช้ทาง ก็ทางพระองค์ทรงบำเพ็ญเอง ได้ตรัสรู้ขึ้นมา

นี่เรียกว่าสยัมมกุในทางเหตุ คือทรงชวนชวายเป็น ไม่ต้องไปเอาความรู้วิชามาจากคณะหรือครูบาอาจารย์ลัทธิใดศาสนาใด เป็นขึ้นจากพระพุทธเจ้าล้วน ๆ พอปรากฏเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา นี้เรียกว่า สยัมมกุ ทรงรู้เองเห็นเองจากการชวนชวายเป็น จึงเรียกว่า สยัมมกุ

นั่นละพี่น้องทั้งหลายฟังซิ ทรงปรารภหาความเป็นพระพุทธเจ้า มาที่นี่ โอ๊ย ภาระเสียกกระสน กระวนกระวาย ไม่มีใครจะทุกข์มาก ยิ่งกว่าโพธิสัตว์นะ พระโพธิสัตว์นี้แบกโลกมาตลอด สร้างบารมีก็แบกบริษัทบริวาร สละเป็นสละตายเพื่อบริษัทบริวารมาตลอด ตั้งแต่ทรงบำเพ็ญบารมีอยู่ บริษัทบริวารมีมากตลอดมา นี่ก็ช่วยบริษัทบริวาร ทุกสิ่งทุกอย่างช่วยมา ไม่เห็นแก่พระองค์เลย ตั้งหน้าจะเป็นพระพุทธเจ้า ปรารภหาทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ก็ทราบแล้วว่า นี่คือทางของศาสดาก็เหมือนอย่างทางถนนใหญ่เราเห็นไหมละ

ทางผู้คนสัญจรไปมา ทางเปิดทางไก่อ่ ทางหมูทางหมา ทางกระจ๊อน กระแต เขาไม่มีทาง เขาไปของเขาได้สบาย ๆ ไปแต่ลำพัง

ตัวเขา แต่ทางที่จะเอาประชาชนคนหมู่มากไปเดินนี่เห็นไหมถนนใหญ่
ทำเลนหนึ่งเลนไม่เสร็จ สองเลน สามเลนเข้าไป เห็นไหมล่ะ นี่ทำ
ยากไหม ทางหมูทางเปิดทางไก่อก็ได้ยาก ทางผู้คนสัญจรไปมาอย่างนี้
ก็ไม่ยาก แต่ทางคนจำนวนมาก ทางหมูชนที่จะร่วมเดินไปด้วยกัน
ทางสายนี้เพื่อชนหมูชนไปนั่นเอง ก็ต้องทำกว้างขวาง นี่ทางของศาสนา
ก็ทางหรือชนสัตว์ทั้งหลายไป ก็ต้องลำบากลำบากอย่างนั้นแหละ

ตอนนั้นพระองค์ก็เรียกว่าเป็นความคาดหมาย เพราะพระองค์
ยังไม่ได้เจอด้วยพระทัยของพระองค์เอง ก็ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า
เพราะเคยได้ยินได้ฟังได้พบได้เห็นมา เกิดความเชื่อความเลื่อมใส ถึง
กับตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เห็นท่านเลิศท่านเลอ ด้วยความ
เคารพนับถือ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ไม่ว่าศาสนาองค์ใด เหล่านี้
เป็นบริษัทบริวารทั้งนั้น เหมือนมนุษย์เราเป็นบริษัทบริวารของท่าน
พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เปรตผีประเภทต่าง ๆ ที่ควรจะได้รับ
ส่วนกุศลจากพระองค์ พระองค์ก็หรือชนทั้งนั้น มากหรือไม่มาก

นี่ก็เห็นพระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านดำเนินมา ก็เกิดความอัศจรรย์
อยากเป็นพระพุทธเจ้า ปรารถนาขึ้นมา คาดว่าเป็นพระพุทธเจ้าคงจะ
เป็นอย่างนั้น ๆ ธรรมที่พระพุทธเจ้ามาสอน คือ ธรรมที่บริสุทธิ์
ธรรมที่เลิศเลอ คงจะเป็นอย่างนั้น ๆ ยังไม่ประจักษ์ในพระทัยเอง
มีแต่คงจะหรือเห็นจะเป็นอย่างนั้น ๆ ในส่วนที่ลึกลับ คือ ธรรมแท้
คาดทั้งนั้นแหละ ที่นี้พอมาดูเดือนหกเพ็ญ ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาเท่านั้น นั้น
ธรรมแท้แล้วที่นี้ เจอแล้ว เจอประจักษ์พระทัยแล้ว

อปฺปมาโน สงฺโฆ

ทรงทัชพระทัยสั่งสอน

นั้นละเห็นใหม่ ตั้งความปรารถนามาก่อสงไขยก็กับ เวลา
เจออย่างจ้ง ๆ ด้วยพระทัยเองนี้ แทนที่จะว่า เอ้อ ที่นี้สมใจแล้ว เราได้
เป็นศาสดาแล้ว จะรื้อขนสัตว์ขึ้นให้หมดเลย แทนที่จะเป็นอย่างนั้น
กลับท้อพระทัย เห็นใหม่ละ นั้นละธรรมที่เลิศเลอ ขนาดไหน ทั้ง ๆ ที่
ปรารถนาจะเอาธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนสัตว์ เมื่อทรงรู้ทรงเห็นแล้ว
พอไปรู้เห็นจริง ๆ แล้ว เลยกลับท้อพระทัย

คือธรรมประเภทนั้น ถ้าพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็คือว่า
ไม่ควรแก่สัตว์โลกที่อยู่ในสามในแดน ในนรกอเวจีอยู่นี้ ทุกภพทุกชาติ
เคลื่อนกันอยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้ อย่างน้อยพูดย่อ ๆ ว่า ถึงขยะนะ
แต่กระจายถึงขยะออกไปนี้ ถึงขยะนี้มีทุกประเภทบรรจุอยู่ในถึงขยะ ๆ
แต่ละถึง ๆ แล้วมันเต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณ เต็มไปด้วยความทุกข์
ความเดือดร้อน เคลื่อนอยู่ในโลกธาตุนี้ กับธรรมชาติที่หาความทุกข์
ทั้งหลายเหล่านี้ ไม่มีเลยเท่าเม็ดหินเม็ดทราย ต่างกันอย่างไบบ้าง
พิจารณาซิ นั้นละถึงได้ท้อพระทัย โถ เป็นอย่างนี้จะสอนไต่ยังเง คือ
ธรรมนี้ก็เลิศขนาดนี้ ไม่ควรแก่การที่จะนำมาสั่งสอนสัตว์ที่อยู่ในมูตร
ในคฤถอันนี้เลย นั้นเห็นใหม่ละ

เวลาเจอเข้าแล้วต่างกันยังเงบ้าง ธรรมแท้ที่ทรงพบเห็นด้วย
พระองค์เอง กับที่คาดคะเน แล้วมาเจออย่างจ้ง ๆ กับมาเทียบกับสิ่ง
ทั้งหลายในสามแดนโลกธาตุนี้ เข้ากันไม่ได้ จึงท้อพระทัยจะไม่สั่งสอนสัตว์
นี้ก็มีทำวมหาพรหมลงมาอาราธนาให้ทรงสั่งสอนสัตว์โลก อย่างที่ว่า

พุทธมา จ โลกาธิปติ สหุภติ กตอญชลี อนุธิวริ อयाจถ
สนุติธ สตุตาปฺปรชกฺขชาติกา เทเสตุ ธมฺมํ อนุกฺมปิम् ปช

คือขอพระองค์ทรงเมตตาแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ทำวามหาพรหม
มาอาราธนาให้ทรงพระเมตตาสั่งสอนสัตว์ทั้งหลาย ผู้มีมลทินเบาบาง
ยังมีอยู่ ไม่ใช่จะมีตหนาสาโหดไปเสียอย่างเดียว ผู้ที่มีมลทินที่จะพอจุด
พอลากได้ยังมีอยู่ พร้อมกับพระองค์ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก มันมีด
แปดทิศแปดด้าน มองไปที่ไหนมีแต่มีดตื้อ ๆ จึงได้ทรงพิจารณาว่า
มันจะมีดตื้อทุกสิ่งทุกอย่างเสียจริง ๆ เหนอ

จึงได้ทรงเล็ง ความมีดตื้อมันก็มีแพรวพราว ๆ แทรกอยู่ในนั้น
แสงสว่าง แร่ธาตุที่เป็นสารประโยชน์ คือบุคคลที่มีอุปนิสัยปัจจัยควร
แก่อรรถแก่ธรรม ยังแทรกอยู่ในโลกมีดตื้อ ๆ นี้เป็นแห่ง ๆ ไป ไม่ใช่จะ
มีดตื้อเสียทีเดียว ทรงเล็งญาณดู แล้วก็เข้ากันได้กับทำวามหาพรหม
มาอาราธนา จึงทรงปลงพระทัยสั่งสอนสัตว์โลกมา นี้เราเทียบถึงเรื่อง
ธรรมนะ ฟังซิ

ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าและธรรมอันเลิศนั้นมากก็กัปกักลับ
เวลาเขาเจอเข้าแล้วทรงท้อพระทัย ประหนึ่งว่ามันสุดวิสัย ธรรมชาติ
นั้นกับอันนี้เข้ากันไม่ได้เลย แต่สิ่งที่แทรกอยู่ในธรรมชาตินี้ที่เข้ากัน
ได้ยังมี มีน้อยมาก ๆ นอกนั้นมีแต่ธรรมชาติที่ยกไม่ขึ้น ๆ ทั้งหมด

นี่ละฟังซิธรรม เลิศขนาดไหน ศาสดาทุกองค์เป็นอย่างนี้ด้วยกัน
ทรงธรรมประเภทนี้ด้วยกัน ทรงเล็งญาณดูสัตว์ สั่งสอนสัตว์โลกก็
อย่างเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่า ศาสดามีอำนาจวาสนามากน้อยต่างกัน
ในการชนสัตว์โลกขึ้นจากวัฏวนนี้ ได้จำนวนมากน้อยต่างกัน ท่านก็
แสดงเอาไว้ นี่ละเป็นของที่เลิศเลอขนาดไหน ฟังซิ กับพวกถึงขะยะนี้
ต่างกันขนาดนั้นนะ

สุขุม สรรณ คจ.จามิ

ปฐมเทศนา

นี่ละธรรมอันนี้ เมื่อมีผู้ปฏิบัติอยู่ พระองค์ทรงแสดงก็คือพาด
บันไดไว้ให้เดินตามนี้ หรือเปิดทางให้ให้เดินตามนี้ เรียกว่า สวากขาตธรรม
ตรัสไว้ชอบแล้ว ทางนี้ทางเดินเพื่อมรรคเพื่อผลโดยสมบูรณ์ ที่ว่า
สวากขาโต ภคฺวตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้
ชอบแล้ว ถูกต้องดีแล้ว ไม่มีผิด ให้ก้าวเดินตามนี้ ทุกข์ยากลำบากก็
ให้ไปตามนี้ จะผ่านไปไม่ได้ไม่สงสัย สอนไว้แล้ว ที่นี้ผู้ปฏิบัติตาม ๆ ก็รู้
เห็นตาม ยกขึ้นเบญจวัคคีย์ทั้งห้าในพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันของเรา

อันนี้พร้อมแล้วนี่ คอยที่จะหลุดพ้น ถ้าเป็นวัวก็รอปากคอก
อยู่แล้ว คอยที่จะออกจากปากคอก เมื่อมีผู้มาเปิดคอกนี้ก็ผึ้งออกเลย ๆ
พอทรงเล็งญาณดู ขึ้นต้นก็دابสทั้งสองที่พระองค์ไปศึกษาธรรมกับ
พวกนี้อยู่ ก็ว่า โห น่าเสียดาย ตายเสียเมื่อวานนี้ เล็งญาณดูก็ เอ้อ
เบญจวัคคีย์ทั้งห้าพร้อมแล้ว หมนเข้ามานี่..สอน นี่ละที่แร่ธาตุต่าง ๆ
ที่ฝังจมอยู่ในโลกมีดบอดมืออย่างนั้นละ แทรก ๆ อยู่ในนั้น จากนั้นก็
แสดงให้ฟัง

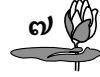
เพราะว่าธรรมอันนี้เป็นธรรมอันสำคัญมาก ในโลกนี้ไม่มีใครรู้
ใครเห็นได้ พระองค์มาแสดง แม้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าที่มุ่งต่ออรรถต่อธรรม
อยู่แล้วอย่างเต็มใจ ยังไม่ยอมเชื่อพระพุทธเจ้าในชั้นเริ่มแรก ยังเอาเรื่อง
พระองค์ทรมานพระองค์ถึงขั้นสลบไปสลัด ก็ไม่ได้ตรัสรู้นั้นมาด้านทาน
พระพุทธเจ้า ที่นี้เวลามาเสวยพระกระยาหารแล้ว ก็จะได้ตรัสรู้อะไร
เป็นความปรารถนามากแล้วไปอย่างนั้น ไม่ได้คิดถึงธรรมกับสิ่งเหล่านี้
มันต่างกัน การทำนั้นผิดถูกชั่วดีอะไร พวกนั้นก็ไมทราบ เอาอย่างนั้น
มาเป็นเครื่องวัดมรรคผลที่เดียว ก็ไม่ได้ชี้ พระองค์จึงได้ทรงแสดงว่า

บัดนี้เราได้ตรัสรู้แล้ว ๆ พวกนั้นก็เลยยอมเชื่อ เอาสิ่งที่กล่าว
เหล่านี้มาด้านทานพระพุทธรเจ้า พระองค์ก็รับสั่งย้ำเข้าอีกว่า คำประเภท
เหล่านี้ ที่ว่าได้ตรัสรู้แล้ว ๆ แต่ก่อนพวกเธอทั้งหลายติดสอยห้อยตาม
เรามาเป็นเวลานาน เราเคยพูดให้ฟังใหม่ เคยได้ยินไหม บอกไม่เคย
ได้ยิน ถ้าไม่เคยได้ยินก็ให้ฟังบ้างซิ นั่น ที่นี้ก็ตั้งใจจะฟังละ พระองค์
ก็แสดง เทวเม ภิกขเว ขึ้นธัมมจักกัปปวัตตนสูตร คือ อริยสัจ ๔
ทุกขอริยสัจจ์ สมุทขยอริยสัจจ์ นิโรธอริยสัจจ์ มคฺคอริยสัจจ์ อยู่ใน
อริยสัจจ์ทั้งหมด ขึ้นนี้เลยเที่ยว กุญแจเปิดโลกธาตุอยู่ตรงนี้ ขึ้นเรื่อย ๆ เลย

แสดงละเอียดลออนะ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร จนขึ้นสุดท้ายโน้น
แสดงไปหมดทุกแง่ทุกมุม ให้เบญจวัคคีย์ทั้งหลายได้ฟังอย่างถึงใจ แล้วก็
สรุปผลแห่งธรรมอันเลิศเลอมาให้เบญจวัคคีย์ทั้งหลายได้ฟังว่า **ฉาณญจ
ปน เม ทสฺสนํ อุกฺปาทิ** ฉาณญจความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้น
แล้วแก่เราตถาคต **อฺกฺปฺปา เม วิมฺตฺติ** ความหลุดพ้นจากกองทุกข์
ทั้งมวลของเราไม่มีการกำเริบแล้ว **อฺยมนฺตฺติมา ชาติ** ชาตินี้เป็นชาติ
สุดท้ายของเรา **นตฺถิทานิ ปฺนพฺภโว** บัดนี้ความเกิดอีกของเราไม่มี
อีกแล้ว ความเกิดความตาย ความทุกข์ความทรมาน มันไปด้วยกัน
นั่นแหละ ไม่มีอีกแล้ว

พอพระพุทธรเจ้าแสดงอย่างนั้น ท่านก็แสดงอีกว่า **อิทฺมวโจ
ภควา อตฺตมฺหา ปญฺจวคฺคิยา ภิกฺขู ภควโต ภาสิโต อภินฺนํ อิมสฺ
มิญฺจ ปน เวยฺยาकरणสฺมี ภญฺญมาเน** ที่นี้เมื่อพระพุทธรเจ้าตรัส
พระวาจาอันแจ่มแจ้งชัดเจนต่อมรรคผลนิพพาน ให้เบญจวัคคีย์ทั้งหลาย
ฟังอยู่นั้น **อายสฺมโต โภณฺทญฺญสฺส วิรชํ วิตมฺลํ ฐมฺมจกฺขุ
อฺกฺปาทิ** ขึ้นแล้ว เบญจวัคคีย์ทั้งหลายมีพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสำคัญ
ได้รู้ได้เห็นธรรมที่ปราศจากความมัวหมอง ความสงสัย โดยประการ
ทั้งปวง ได้รู้ขึ้นแล้วก็อุทานขึ้นว่า **ยงฺภิกฺขุจิ สมฺมตฺถมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธ**

ธมฺมํ อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น หากความแน่อนตายใจไม่ได้ มีแต่
ธรรมที่เริ่มปรากฏเวลานี้เท่านั้น

โสตะ กระแสพระนิพพาน คือ ความแนใจตายใจได้เข้าถึงใจ
พระอัญญาโกณฑัญญะแล้ว นั่นละท่านแสดง นี่วาระสุดท้าย เบญจวัคคีย์
มีความรื่นเริงบันเทิงในธรรมพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งพระอัญญา
โกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม คือบรรลุพระโสดา นี้ออกจากธัมมจักก
กัปปวัตตนสูตร แสดงให้ฟังนี้เริ่มรู้แล้วนะที่นี้ ธรรมที่ทรงรู้แล้วและมา
แสดงแก่สัตว์โลก เบญจวัคคีย์ทั้งห้าเป็นผู้รับธรรมนั้นในเบื้องต้น
จากธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ต่อไปก็แสดงอนัตตลักขณสูตรขึ้นมา อนิจจัง
ทุกขัง อนตตา ก็ล้วนแล้วแต่เรื่องอริยสัจทั้งนั้น จากนั้นก็เรื่อย ๆ

นี่ละผู้ปฏิบัติตาม หรือว่าแร่ธาตุต่าง ๆ ที่มีแสงแพรวพราว ๆ
จมอยู่ในกองมูตรกองคูถ แสดงตัวขึ้นมาแล้วในที่ต่าง ๆ ไม่มีมากก็ตาม
ก็มีอย่างนี้ให้เห็น นั่น เรื่อยไปเลย เราสรุปความเลย นี่เรียกแร่ธาตุที่
เป็นสารประโยชน์มหาศาล แทรก ๆ อยู่ในกองมูตรกองคูถกองถึงขยะนี้
พระองค์ทรงถอนเอาอันนี้ ถอนออก ๆ ถอนออกไป จากนั้นก็พาด
สะพานเอาไว้ วางบันไดเอาไว้ ให้เดินไต่เต้าไปตามนี้ ๆ นี่ทาง
เพื่อมรรคเพื่อผลล้วน ๆ แหละ แม้ปรินิพพานไปแล้ว ทางนี้ก็ไม่ได้ทิ้ง
แสดงไว้เป็นสวากขาตธรรมเรื่อยมาอยู่

นี่ละที่ว่าธรรมเลิศ ฟังซิเป็นยังไง กับพวกเราทั้งหลายสัตว์โลก
ที่จมอยู่ในกองถึงขยะ กองมูตรกองคูถ ความทุกข์ความลำบากลำบาก
เต็มอยู่ในวัฏจักรนี้ทั้งหมด ไม่มีในพระนิพพาน พระนิพพานผ่านหมด
แล้ว เพราะฉะนั้นจะเข้ากันไม่ได้เลย ที่จะมาสอนพวกจมอยู่ในมูตร
ในคูถให้ไปนิพพาน มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย ลักษณะเป็นอย่างนั้น ไอ้พวก
เป็นไปไม่ได้มีจำนวนมาก แต่พวกที่เป็นไปได้ยังมีอยู่ ก็เลยเอาพวกนี้
พวกที่จะเป็นไปได้

จึงว่าศาสนาพุทธของเรา คือ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน
สด ๆ ร้อน ๆ นะ ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลามาทำลายได้เลย ท่านจึง
เรียกว่า อกาลโก เอหิปสฺสโก ท่านจงน้อมจิตของท่านให้เข้ามาสู่
ธรรมเหล่านี้ ธรรมอยู่ที่ใจ ท่านสอนว่าอย่างนั้น เรียกว่าธรรมเลิศ

● สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า กรมการมหาดไทย เจ้าอาวาสวัดสัมพันธวงศ
น้อมถวายผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติ แต่พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว)
เนื่องในงานสมโภชสุพรรณบัฏและบำเพ็ญกุศลฉลองอายุวัฒนมงคล ๗ รอบ
นักษัตริ์ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ณ พระอุโบสถ วัดสัมพันธวงศ กรุงเทพฯ
เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๔

พุทธ สรรณ กษณามิ

เราอยากให้สมัยปัจจุบันนี้มีที่วิหหลายช่องหลายทาง คือนี่เราก็ฝันย้อนหลังเฉย ๆ นะ เรื่องก็ผ่านมาแล้วได้ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว เรายังเสียดายไม่จิตไม่จางว่า พระพุทธเจ้าทรงทำความดีต่อโลกถึงสามแดนโลกธาตุนี้ เวลาทรงชวนชวาย พระองค์ตะเกียกตะกายยังไบบ้าง เราอยากให้ที่วินี้ไปถ่ายดูกิริยาอาการของพระพุทธเจ้า ที่เป็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกมา ก็เท่ากับว่าเทวดาตกจากชั้นฟ้ามาลงนรกสด ๆ ร้อน ๆ นั่นเอง

เสด็จออกจากพระราชวัง ทรงบำเพ็ญประโยชน์แก่พระองค์ และเพื่อโลกทั้งหลายนั้น ทรงได้รับความลำบากลำบากมาตั้งแต่ต้นเลย ตั้งแต่ขณะที่เสด็จออกจากพระราชวัง ตัดอุปสรรคกองทุกข์มหันตทุกข์ อยู่ในเวลานั้นหมด เข้าไปรวมอยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้า ทรงเบิกทรงเพิกทรงถอนออกหมดเลย เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นภัยต่อประโยชน์ใหญ่หลวงที่เกี่ยวกับโลกสงสาร

การเสด็จออกทรงผนวชคราวนี้ จึงต้องได้ฝ่าฟันอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงมากทีเดียว ในขณะที่เสด็จออกทรงผนวชนั้นแหละสำคัญนะ คราวนี้รวมหมด เรื่องความกังวลวุ่นวาย ความทุกข์ทุกประเภทจะมารวมในพระทัยทั้งหมด พระองค์ทรงเบิกกว้างออก ๆ ด้วยพระบารมีก็ช่วยหนุนพระองค์ให้เสด็จออกไปด้วยความสะดวก แต่ต่อสู้กันกับอุปสรรคที่กีดขวางอยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้า อันนี้ใครไม่เห็น เห็นแต่เวลาเสด็จออกทรงผนวชเจียบ ๆ แต่เรื่องภายในมหาโจรมหามารอยู่ภายในใจที่ขัดขวางต่อทางเดิน เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้าของพระองค์นั้น รู้สึกว่าแน่นหนามากที่สุดเวลานั้น เบิกอันนั้นออกไปเต็มเหนี่ยวเลย

จากนั้นก็ทรงบำเพ็ญทุกแบบทุกฉบับที่จะได้เป็นประโยชน์แก่โลก ถ้าได้ถ่ายทีวีไปทุกระยะ ๆ นี้จะเป็นยังไงบ้าง กระเทือนใหม่ หัวใจของประชาชนเรา กระเทือนมากที่สุดทีเดียว เฉพาะผู้มีอุปนิสัยปัจจัยพอสมควรแล้วจะกระเทือนมากมาย จึงทำให้เสียดายสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา ทรงบำเพ็ญเป็นพระพุทธรเจ้า แล้วทรงประกาศในนามพระศาสดาสอนโลก ผู้ที่บำเพ็ญธรรมตาม ที่นี้ก็ตามเสด็จกันไปเรื่อย ๆ ถ่ายทอดกันไปเรื่อย พระสงฆ์สาวกที่มาเป็นสรณะของพวกเรานี้ นับแต่พระพุทธรเจ้าเป็น พุทฺธฺ สรณํ คจฺจามิ อุบัติขึ้นมาได้อย่างไร ด้วยความทุกข์ความทรมานอย่างไรบ้าง

อันดับที่สอง ธรรมที่เลิศเลอสุดในแดนโลกธาตุนี้คืออะไร คือ ธรรมธาตุ พระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระสาวก พระปัจเจกพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์ บรรลุธรรม ปิ๊ง เข้าไปในธรรมธาตุนี้ ครอบโลกธาตุนี้ก็อยากให้เห็น ออกทางทีวีให้เห็นธรรมประเภทนี้ พระสงฆ์สาวกที่ดำเนินตามพระพุทธรเจ้ามาโดยลำดับลำดับ จนได้กลายเป็นธรรมธาตุ ๆ ของพวกเรา เป็นสามสรณะ นี่เป็นมายังไง แล้วก็เรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ถ่ายทอดมาเป็นลำดับ

แล้วเป็นยังไง มันไม่น่าจะสลดสังเวชบ้างหรือ มนุษย์เราชาวพุทธนี่นะ มันอดคิดไม่ได้นะ นอกจากนั้นแล้ว ก็ยังอยากจะให้ถ่ายทอดโดยลำดับ สรณะของโลกที่จะฟื้นฟูโลกให้มีความสงบร่มเย็นคืออะไร จี๋เข้าไปหาต้นเหตุโรงงานใหญ่ ๆ สำนักปฏิบัติธรรมต่าง ๆ ของพระในครั้งพุทธกาล ท่านอยู่ในที่เช่นไร มีตั้งแต่ป่าแต่เขาทั้งนั้น ส่วนมากต่อมาก ในตำราบอกไว้ชัดเจนมากที่สุดทีเดียว ช้าแล้วช้าเล่า ย้ำแล้วย้ำเล่า อยู่งั้นแหละ เราอยากให้เห็น

เวลาพระองค์ประทานพระโอวาท ประทานที่ไหน ประทานพระโอวาทแก่พระสงฆ์สาวกที่จะมารื้อฟื้นสัตว์โลกช่วยพระองค์ ให้เบา

พระภระลงบ้างนั้นทรงทำยังไง แล้วพระสงฆ์เหล่านั้นท่านดำเนินยังไง ปฏิบัติยังไง การอยู่ การกิน การหลับการนอน การใช้การสอย การเคลื่อนไหวไปมา ตา หู จมูก ลิ้น กาย ของท่าน ท่านปล่อยเลย ตามเลยอย่างพวกเรานี้ หรือท่านมีความเข้มงวดกวดขันในการ ระมัดระวังรักษา กิริยาเหล่านี้จะเป็นมหามงคล ๆ ในสำนักของท่าน ที่ท่านบำเพ็ญเพื่อถอดถอนกิเลส ซึ่งเป็นตัวมหากภัยต่อตัวเองโดยลำดับ อย่างไม่มีอะไรจะเทียบได้เลย เป็นลำดับมา แล้วก็ตักดวงเอาธรรม ออกมาให้พวกเราทั้งหลายได้ปฏิบัติตาม

นี่เราอยากให้ถ่ายทอดเห็นมาโดยลำดับลำดับเลย สถานที่ ท่านบำเพ็ญทำประโยชน์แก่โลกมาโดยลำดับ แล้วเรื่อยมาจนกระทั่งถึง พระที่ท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านอยู่ยังไง กินยังไง ถ่ายดูสภาพ ของท่าน ทุกวิถีทางที่ท่านต่อสู้กับข้าศึกศัตรูคือกิเลสภายในใจ ท่านจะ หาความสุขไม่ได้เลยนะ ทำต้องทำต่อสู้อยู่ตลอดเวลา ทำเหน็ดเหนื่อย เหนื่อยนาย นอนแล้วหลับ หลับแล้วตื่น ตื่นแล้วไม่อยากจะลุกนี้ เราจะ ไม่ได้ไปเห็นท่านนะ อย่างนั้นจะเห็นตั้งแต่ใต้ถุนศาลาหลวงตาบัวนี่ มีหลวงตาบัวเป็นผู้ออกหน้าสนาม หลับครอก ๆ ทั้ง ๆ ที่เทศน์อยู่ ก็หลับครอก ๆ ผู้ฟังจะตื่นได้ยังไง ก็ผู้เทศน์กำลังหลับ ฟังซินะ นี้อยากให้ถ่ายทอดดูจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้เป็นยังไง

นี่ละพระสงฆ์ท่านดำเนินมาอย่างนั้น ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ฆ่่ากิเลสไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เอาหัวอกของเราออกยันเลยเถียวนะ เรียกว่าเดินตายมา ถึงได้มาพูดบ้าง ๆ พูดอย่างไม่สะทกสะท้านด้วย นะว่า ได้ชัดกัันอย่างเต็มเหนี่ยว หาที่สงสัยไม่ได้แล้ว พูดสงสัยที่ ตรงไหน จำ ๆ อยู่ตลอดเวลา ผลเวลาเกิดขึ้นมาจากความที่ว่าจะสลบไสล เฉียด ๆ หรือถึงขั้นตายก็ยอมอย่างนี้ นี่ละผลออกมาจากอันนั้น เป็นยังไง พิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย

เราจึงพูดด้วยความ ถ้าพูดแบบภาษาโลก ๆ ก็ว่า ด้วยความ ตื่นตันใจทุกอย่าง เราไม่มีอะไรบกร่องในหัวใจของเราเลยในการ สั่งสอนโลก ว่าธรรมประเภทที่จะสั่งสอนโลกนี้มีอะไรบ้าง ขอให้เข้ามา ว้างนั้นเลย ขนาดนั้นนะ เวลานี้ได้ฟาดเต็มเหนี่ยวแล้วกับกิเลส กิเลส พังลงไปแล้วไม่มีอะไรมาขวางธรรมเลย มีแต่ธรรมครอบโลกธาตุ มา ด้านไหนให้มา ว้างนั้นเลยนะ อยากช่วยเหลือเกิน ช่วยโลกช่วยสงสาร อย่าพากันนั่งหลับหลับตานะ

เอาให้จริงให้จังบ้างซิ ชาวไทยเราเป็นเมืองพุทธแท้ ๆ นี่นะ ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ ฟังเสียงศาสดา ฟังเสียงสวดของเรา อย่า ฟังเสียงแต่สวดที่มันพาจม ๆ สวดอะไร ความโลภ สรรณ คจฉามี เอา โลภมาก ๆ เอาให้มันตายอยู่ในความโลภนั้น สนามรบคือความโลภ โลภไม่พอ ๆ เอาจนตายในสนามรบ ความโกรธก็ฟันกันฟาดกันฆ่ากัน ฆ่าฟันรันแทง เมียก็ให้ได้คนละห้าร้อยคน ๆ ผัวได้คนละห้าร้อยคน พันคนเป็นอย่างน้อย เอามารบกันโน้น เอามาแข่งธรรมพระพุทธเจ้า ดูซิเป็นยังไง นี่ละสวดของพวกเราทุกวันนี้ มันจะตายอยู่เดี๋ยวนี้รู้ไหม นี่ที่ว่าสวดพระพุทธเจ้า สวดของธรรม เป็นอย่างนั้น สวดของกิเลส เป็นอย่างนี้ เข้าใจเอานะ สวดของกิเลสมันพาจมลง ๆ

พากันตื่นเนื้อตื่นตัวหรือยัง ใครเคยผ่านสิ่งเหล่านี้มาเท่าไรแล้ว ใครเอาความเลิศเลอมาแข่งธรรมมีไหม ไม่มี พระพุทธเจ้ามีได้ทุกพระองค์ สาวกทั้งหลายมีได้ทุกพระองค์ เต็มหัวใจไม่สะทกสะท้าน ออกสนาม ได้ครอบโลกธาตุ แล้วกิเลสตัวนี้เป็นยังไงเอามาแข่งพระพุทธเจ้าดูซินะ ตัว สรรณ คจฉามี ของพวกเราที่ติดแนบตลอดเวลาไม่มีวันจืดจางเลย เอามาแข่งพระพุทธเจ้าดูซิ เอามาเทียบกัน มันก็จะพอมีทางออกนะคนเรา

ถ้ามีดีมีชั่วเทียบเคียงกันแล้ว พิษภัยและกับบุญกับคุณนี้ เทียบกัน เข้าแล้วก็มีทางออก หาทางออกได้ นี่มันไม่เทียบ นั่นซี

จึงไม่หาทางออก หาแต่ทางเข้าตลอดเวลา ไปที่ไหนเสียงบ่นอื้อกัน ออกมาจากปาก ทุกหย่อมหญ้าณะ ในหัวใจเผาตลอดเวลาเลย ในสามแดนโลกธาตุนี้ จุดไหน จุดที่กิเลสไม่เข้าไปดีไปเผาหัวใจของสัตว์โลกให้เดือดร้อนวุ่นวาย ระส่ำระสายตลอดมา จนกระทั่งนรกอเวจีขึ้นมา มีจุดไหนนะที่ว่างจากทุกข์ของกิเลสสร้างไม่ได้ เผาหัวใจสัตว์โลกไม่ได้ ไม่เคยมี เผาได้ทั้งนั้นทีเดียว

นี่ละอำนาจของกิเลส เวลานี้มันกำลังเป็นสรณะของชาวพุทธในเมืองไทยเราอย่างแน่นหนามั่นคงนะ มันจะไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงครูเสียงอาจารย์ เสียงศาสนาเสียงศาสดาบ้างเลย มันจะฟังแต่ความโลภ สรรณ คจฉามี ความโกรธ สรรณ คจฉามี มีผิวมีเมียมาก ๆ ราคะตัณหา สรรณ คจฉามี เต็มบ้านเต็มเมือง ผลของสิ่งเหล่านี้จึงมีแต่ไฟเผาหัวใจสัตว์โลก ไม่มีหัวใจดวงใดดีเลย ฟังให้ดี นี่พูดออกมาอย่างไม่มีกิเลสในหัวใจมาพูดเวลานี้นะ เพราะฉะนั้นถึงได้พูดเต็มเหนียว

กิเลสเหล่านี้เคยเผาหัวใจเรามากก็กัปกัลป์แล้ว ได้ฟาดขาดสะบั้นลงไปแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่ปรากฏว่ามีทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายเข้าไปแทรกในหัวใจเลย มีแต่บรมสุขที่เรียกว่านิพพานเที่ยง ๆ ฉันทิ ธรรมชาตินี้ก็ฉันทิ

นั่นละธรรมชาติเป็นอย่างนั้น เท่านั้นละที่มาสอนโลก พระพุทธเจ้าจึงสอนได้อย่างอาจหาญชาญชัย ไม่มีสะทกสะท้าน พระสงฆ์สาวกองค์ใดที่ได้ฟังเข้าไปตรงนั้น เหมือนกันหมด ไม่ต้องไปหาพยานมาจากไหน มายืนยันว่า จริงหรือไม่จริง ไม่ต้องว่า ถ้าไม่ยอมจมอยู่ตั่งกับตั่งกัลป์ ให้ฟังเสียงธรรมเท่านั้น ถ้ายังไม่อ้อมพอนในความจดความจำแล้ว การเทศน์เหล่านี้รำคาญหู หันไปนอนเสียดีกว่า เป็นอย่างนั้นนะ คู่แข่งมันมีอยู่ตลอดเวลา ฟัน้องทั้งหลายจำเอาไว้ทุกคนนะ

อ้อ๊ย เราสลดสังเวชจริง ๆ ยิ่งจวนตายเท่าไร ยิ่งทำให้คิด
มันเตือนอยู่ในหัวใจตลอดเวลา ก็โลกมันหมุนตลอดเวลา ธรรมเครื่อง
รับทราบโลก มันจะไม่หมุนรับกันได้ยังไง ตัวหนึ่งหมุนอยู่ ตัวที่รับทราบ
มันก็รับทราบตลอดเวลาเช่นเดียวกัน เป็นอัตโนมัติเหมือนกันนั่นแหละ
ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัวนะ เอ้า ยากลำบากเพื่อความดีงามทั้งหลาย
ยากเถอะนะไม่เป็นไร

ศาสดาองค์เอกที่ครองบรมสุขพาเรายาก ยากเพื่อบรมสุข
ไม่เป็นไร แต่ยากเพื่อมหันตทุกข์ อย่าพากันยาก อย่าพากันฝืนนะ
อย่าพากันดินตายไปกับมัน จะจมจริง ๆ นะ ถ้าไม่เชื่อศাসดา
แล้วไม่มีทาง ไม่มีหวัง ว่างั้นเลย ถ้างลองเชื่อสธณะที่ว่านี้ อันนี้ฟัง ๆ
ตลอดเวลา เกิดภพใดชาติใดเพื่อจะฟังทั้งนั้น ที่จะฟื้นฟูตัวเอง
ขึ้นมาไม่มี ถ้าไม่มีสธณะ พุทฺธึ สธณึ คจฺฉามิ เข้าไปเกี่ยวข้อง
และฉุดลากขึ้นมาแล้ว ไม่มีทางนะ พากันจำให้ดี

● (ซ้าย) บุษบกปราสาท

(ขวา) พระพุทธพจนวราภรณ์ (จันทร กุสโล) เจ้าอาวาสวัดเจติยฺหหลวง กับ
องคฺหหลวงตาข ในงานอัญเชิญอัฐิธาตุและพินกรรมหลวงปู่มัน ฎิริทัดโต ขึ้นสู่
บุษบกปราสาท ณ วัดเจติยฺหหลวง อ.เมือง จ.เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒-๓ ก.พ. ๒๕๔๕

เอกนามกั : หนึ่งไม่มีสอง

พระพุทธเจ้า จะอุบัติขึ้นมาได้แต่ละพระองค์ ๆ นี้ โถ สร้างพระบารมี ใครจะสร้างได้ คิดดูซิอย่างปรารถนาพุทธภูมินี้เป็นหมื่น ๆ นะ ยกตัวอย่าง ที่พระพุทธเจ้าเสด็จลงมาจากชั้นดาวดึงส์ ตามประวัติท่านแสดงไว้นี้ ประชาชนทั้งหลายมีความกระหึ่มยั้มย่องอัศจรรย์ พระพุทธเจ้าเวลาเสด็จลงมา ใครก็ปรารถนาพุทธภูมิ ๆ มากมาย แต่จะได้สักรายหรือสองรายก็ไม่รู้แน่ น่ากลัวไม่ได้นะที่ปรารถนามาก ๆ นะ นั้นละผ่านไปไต่ยากอย่างนั้นละ ฟังเอาซิ

ปรารถนาก็ปรารถนาในเวลานั้น พอเลยจากปรารถนาแล้ว กิเลสก็ขึ้นบนหัวซึ่ดไปเรื่อย ๆ ไปเลย ปรารถนาพุทธภูมิไม่มี กิเลสเอาไปกินหมด นี่ซิจึงว่า ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งสำเร็จเป็นศาสดาองค์เอกนี้ เต็มภูมิแล้วถึงเป็นได้ ทุก ๆ ชั้นของพระพุทธเจ้าที่มีอยู่ ๓ ตอน อันดับหนึ่งก็ ๑๖ อสงไขยแสนมหากัป อันดับที่สองก็ ๘ อสงไขยแสนมหากัป อันดับที่สามก็ ๔ อสงไขยแสนมหากัป ต้องเต็มภูมิทุกพระองค์ถึงจะเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาได้ แล้วยากขนาดไหนละฟังซิ

อสงไขย แปลว่า นับไม่ได้ ๑๖ อสงไขย แปลว่านับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง อย่างทุกวันนี้เราก็เทียบเอาล้านเป็นเกณฑ์ นับไปถึงล้านแล้ว จะเรียกว่าอสงไขย นับไม่ได้แล้วไม่นับกัน จะเอาล้านเป็นที่ตั้งหนึ่งล้าน สองล้าน ร้อยล้าน พันล้าน หมื่นล้าน ไปเลย ไม่ได้เลย จากนั้น เอาล้านเป็นที่ตั้ง หนึ่งล้านเรียกว่าหนึ่งอสงไขย สองล้านก็สองอสงไขยไปอย่างนั้น เรียกว่านับไม่ได้ถึงเท่านั้นครั้งเท่านั้นครั้ง เป็นอย่างนี้เรื่อย ๆ ไป นี่ละท่านได้เป็นพระพุทธเจ้าเป็นของยากของลำบากขนาดไหน กว่าจะได้ นำธรรมมาสอนโลก เรียกว่าเอาพระองค์

เป็นประกันทุก ๆ พระองค์ไปเลย ก่อนจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้ามาสอน สัตว์โลก

พระพุทธเจ้าทั้งสามนั้นก็หมายถึง การแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก นะ พระพุทธเจ้าอันดับหนึ่ง สั่งสอนสัตว์โลกได้มาก อันดับที่สองรอง กันลงมา อันดับที่สามก็ลดกันลงมาเป็นลำดับลำดับ แต่สำหรับภูมิแห่ง ความเป็นศาสดาองค์เอกนั้น เสมอกันหมด เต็มภูมิของศาสดาทุก ๆ พระองค์ เป็นแต่เพียงว่าการชนสัตว์โลกนี้มีจำนวนมากน้อยต่างกัน อย่างพระพุทธเจ้าของเราท่านก็บอก ท่านไม่ได้มาก ท่านก็รับสั่งไว้แล้ว ท่านบอกไม่ได้มาก ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าอันดับนั้น ๆ ต่างกัน

แม้แต่พระชนมายุก็เหมือนกัน มีลดหย่อนผ่อนผันลงเป็น ลำดับลำดับ พระองค์ก็ยืนยืนไว้ตั้งแต่มิใช่พยานว่า ก็มีเราที่เหลือที่ อายุน้อยที่สุด เพียง ๘๐ ปีเท่านั้น ยังไม่ตายบอกไว้แล้ว เพียง ๘๐ ปี เท่านั้น บอกไว้แล้ว พอถึงวันก็เสด็จไปเลยเห็นไหม สะทกสะท้านอะไร ผิดพลาดที่ตรงไหน พอถึงวันเดือนสามเพ็ญประกาศสิ้นแล้ว พระวาจา พระพุทธเจ้าหนึ่งไม่มีสองแล้ว ถึงวันเดือนหกเพ็ญเต็มสามเดือนแล้วก็ ไปเลย นิพพานเลย นั่นละพระวาจาพระพุทธเจ้ารับสั่งคำไหนไม่มีสอง ท่านจึงแสดงไว้ในพระบาลีว่า เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสองคืออะไร

หนึ่งไม่มีสอง ได้แก่ พระพุทธเจ้าที่อุบัติขึ้นมาในโลกนี้มี เพียงพระองค์เดียว หนึ่ง พระองค์เดียวเท่านั้น ไม่เคยมีเป็นคู่เคียงกัน มาเลย เพราะเป็นสิ่งที่ยากแสนยากที่จะมาเป็นพระพุทธเจ้าได้ เพียงพระองค์เดียว เท่านั้นก็สิ้นสิ้นในโลกธาตุนี้แล้ว นี่ละ เอกนามก็ คือหนึ่งไม่มีสอง พระพุทธเจ้าอุบัติเพียงแต่ละพระองค์เท่านั้น อันหนึ่ง

อันสองก็ พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงหยั่งทราบตรงไหนทำนายอันใดแล้วไม่มีสองอีก เป็นอย่างนั้น ตลอดไป ช้ากับเร็วก็เป็นไปตามนั้นเลย เช่น ทางจากนี้ไปบ้านดาด

ก็กิโโล จากนี้ไปกำแพงนี้ก็กิโโล ถึงด้วยกันแต่เช้าหรือเร็ว กำแพงอยู่ระยะนี้ บ้านตาตอยู่ระยะนั้น ไปตามตองถึงตามนั้น มีอยู่ตามนั้น บ้านตาตอยู่ตรงนั้นแน่ หน้าวัดอยู่ตรงนี้แน่ บอกว่าแน่เลย ๆ เรียกว่า เอกนามก็ พระญาณหยั่งทราบอะไรแล้วไม่มีสอง

แล้วอันหนึ่ง พระวาทะที่รับสั่งอะไรแล้วนั้น พระญาณหยั่งทราบแล้วยังไม่แล้วนะ เช่นทรงทำนายใครต่อใครก็ตาม ถ้าทรงทำนายแล้ว ต้องเป็นหนึ่งเลยไม่มีสอง จะเป็นอื่นไปไม่ได้ จะไปปล้ำยังงี้ก็ไม่ได้ ต้องเป็นไปตามนั้น แล้วพระวาทะที่รับสั่งลงไปแล้วก็ไม่มีสองอีก เหมือนกัน รับสั่งอย่างไรเป็นอย่างนั้น นี่ก็สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว รับสั่งไว้แล้ว พอประมาณก็ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ที่ท่าน จดจารึกมาให้เราทั้งหลาย เป็นแบบแปลนแผนผังก้าวเดินตามนี้ นี่เรียกว่าพระวาทะที่รับสั่งไว้เรียบร้อยแล้วไม่มีสอง เช่นว่าบาปมี ไม่มีไม่ได้ อะไรมาลบไม่ได้ บาปมี มีตลอดไปเลย ใครสร้างบาปเป็นบาปทันที ใครสร้างบุญเป็นบุญทันที

ท่านบอกว่าบาปมีบุญมี แล้วแต่ผู้ที่จะไปเอื้อมทางไหน เอื้อมไปทางบาปเป็นบาปทันที เอื้อมมาทางบุญเป็นบุญทันที ทั้งสองอย่างนี้ ให้ผลเสมอกัน นี่ก็พระวาทะพระพุทธเจ้ารับสั่งไว้ว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ว่าบาปมี มีอย่างนั้นเป็นอื่นไปไม่ได้ บุญมี มีอย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ นรกมีเป็นอื่นไปไม่ได้ สวรรค์ พรหมโลก นิพพานมี เป็นอื่นไปไม่ได้ นั่นฟังซิ นี่พระวาทะ สวากขาตธรรมคือตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีอะไรแก้ไขได้แล้ว มีความชอบความเหมาะสมทุกอย่าง ความถูกต้อง ดึงมาอยู่ในวงของสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้แล้วทุกอย่างเลย จึงเรียกว่า ธรรมที่สอนโลกนี้ เป็นธรรมที่รับรองจากพระวาทะของพระพุทธเจ้าว่า หนึ่งไม่มีสอง ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้นเลย

อย่างเปรตผีประเภทต่าง ๆ นี้เต็มทั่วดินแดนโลกธาตุ ที่รับเข้า อยู่ในเรือนจำก็มี อยู่นอกเรือนจำก็มี เหมือนคนเรานั้นแหละ พวกนักโทษอยู่ในเรือนจำก็มี แต่ละเรือนจำ ๆ มีนักโทษมากขนาดไหน ถ้าเราไปดูนักโทษในเรือนจำ โห นักโทษในเรือนจำนี้มาก ๆ เรือนจำนั้นสู้ไม่ได้ เรือนจำนี้สู้ไม่ได้ เขานับเพียงเท่านั้นเขาก็มีแข่งกันว่า เรือนจำนั้นคนมาก เรือนจำนี้คนน้อย แต่ถ้าแยกออกไปจากเรือนจำล่ะ ผู้ที่ไม่ติดคุกติดตะรางอยู่ในเรือนจำ เหมือนพวกเธอทั้งหลายมีขนาดไหน ไม่เห็นถามเขาบ้างล่ะ พวกนี้มีมากกว่าไซ้ไหม

นี่ล่ะพวกสัตว์นรกที่ตกนรก ที่ไปจมอยู่ในนรก นรกหลุมใหญ่ บรรจุนักโทษได้มาก อนันตริยกรรมก็มีในนั้นเป็นเรือนจำใหญ่ นรกอันนี้เท่ากับเรือนจำหลังใหญ่ รองลำดับลำดับลงมานี้เต็มไปหมด แล้วก็ติดโทษอยู่ในนั้นเป็นประจำ ๆ มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งออกนอกเรือนจำนี้แล้ว เราจะว่าพวกสัตว์โลกจะมีเสวยกรรมตั้งแต่อยู่ในนรกเท่านั้นหรือ ที่นอกจากนรกไปแล้ว มันเสวยกรรมมากมายยิ่งกว่าสัตว์ที่อยู่ในนรกนั้นอีกเป็นไหน ๆ เหมือนกับคนที่อยู่ทั่วโลกดินแดนเรานี้ไม่ได้เข้าอยู่ในคุก แต่ก็เสวยกรรมของตัวเองอยู่นอกคุก ๆ เหมือน ๆ กัน มากเหมือนกัน

อันนี้คนชั่วที่เข้าไปจมอยู่ในนรก นี้เรียกว่าพวกที่มีกรรมหนาสมควรจะเหมือนอย่างว่า นักโทษสมควรที่จะเข้าใส่คุกใส่ตะราง เขาก็จับ ที่ยังไม่สมควรที่จะเข้า มันหลบ ๆ หลีก ๆ อยู่นั้นก็ยังมีเยอะ แล้วผู้ไม่ทำความชั่วก็มีมาก ก็อยู่ตามสภาพของเขา แต่อย่างไรก็ตามไม่เห็นถือกรรม กรรมดีกรรมชั่วต้องติดแนบอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นการเสวยกรรมดีกรรมชั่ว ความสุขความทุกข์ จึงมีด้วยกัน เป็นแต่เพียงว่ามีมากมีน้อยต่างกันเท่านั้นเอง

อันนี้เราเทียบถึงสัตว์ในแดนนรกก็ว่ามากต่อมาก แล้วนอกจากแดนนรกไปอีกมากไหม ขนาดไหน สามแดนโลกธาตุนี้มากขนาดไหน

ยังมากกว่านั้น ถึงไม่ได้เสวยกรรมแบบนั้น ก็เสวยกรรมแบบนอกนรก เหมือนกับเขาไม่ได้เสวยกรรมเป็นนักโทษ เขาก็เสวยกรรม เป็นผลเมืองดีเรานี้แหละ ผลเมืองทุกข์เขาไม่ยากกว่ากันแหละ ผลเมืองทุกข์อยู่นอกก็ทุกข์ อยู่ในก็ทุกข์ อยู่ในเรือนจำก็ทุกข์ ออกมาข้างนอกก็ทุกข์ เข้าใจหรือ เวลาปวดชี่อยู่ในเรือนจำ ชี่ไม่ทันชี่แตกอยู่ในเรือนจำก็ได้ อยู่นอกเรือนจำเวลาปวดชี่นี้ วิ่งเข้าถ่านไม่ทันชี่รูดก็ได้

เมื่อวานขึ้นนี้หลวงตาก็ชี่รูดเข้าไปในส้วม ก็เอาความจริงมา ยืนยันกันอย่างนี้ซิ เราปวดปุบปับฟาดเข้าไปในห้องไม่ทัน มันฟาดออกมา นั้น โถ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวหรือ มันรอเมื่อไร มันหนักกว่าเรานี้ละ มึงไม่อยากจะเข้า มึงอยากชี่รูดอยู่นอกนี้ก็เอา ใครจะอยากชี่รูดนอก มันก็โหดเข้าไป อันใดเหลืออยู่นั้นก็เข้าไปข้างใน อันไหนนอกก็ให้รูดไป อำนาจของกรรมมันบังคับแล้วเหมือนเราปวดชี่แหละ ถ้าลงได้บังคับแล้วทะลักเลย กรรมบังคับสัตว์โลกก็แบบเดียวกัน เมื่อถึงกาลเวลา

ใครย่ออวดหนา อวดเรื่องกรรม ตั้งแต่ปวดชี่มันยังไม่เห็นอวดได้วะ เข้าถ่านไม่ทัน ชี่ทะลักอยู่นอกถ่านมีเยอะ มีไหม แถวนี่ใครเคยมีไหม หลวงตาบัวไม่ปฏิเสธ เมื่อสองวันมานี้ก็มี จึงได้เอามาขายหน้าตัวเองให้พี่น้องทั้งหลายทราบ แล้วพวกนี้มีไหม นี่ละใครเหนือมันได้ อำนาจของกรรมมันยิ่งเก่งกว่านั้นละ อำนาจของกรรมมันยิ่งเก่งกว่านี้อีก นี่เป็นข้อเทียบเคียงเท่านั้น

นี่ละที่ว่า เอกนามก็ คือหนึ่งไม่มีสอง พระวาจาที่รับสั่งลงไปอย่างใดแล้วต้องเป็นหนึ่งเท่านั้น เป็นสองไปไม่ได้เลย เอกนามก็ เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง ๆ คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า คือพระพุทธเจ้าอุบัติได้ที่ละองค์หนึ่ง ไม่มีสอง เป็นคู่เคียงกันมาแล้วพระญาณหยั่งทราบในเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่มีสอง คือแม่หย่า

เหมือนกันหมดหนึ่ง พระวาจาที่รับสั่งออกจากพระญาณหยั่งทราบ ทุกสิ่งแล้วนั้น ก็ไม่มีสองเหมือนกัน ก็มาเป็นส่วนกระจายให้เราทั้งหลายได้รู้ได้เห็นก็คือ การสั่งสอนของท่าน พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สั่งสอนแม่นยำเหมือนกันหมด สวางชาติธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง ๆ นี้เหมือนกันหมด

เพราะฉะนั้นถึงว่า เรื่องว่าบาป ว่าบุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน หรือกรรมของสัตว์ กิเลสตัณหาเหล่านี้ที่ทรงรับสั่งไว้แล้วว่ามันเกี่ยวโยงกับสัตว์ทั้งหลาย นับแต่กิเลสอยู่ในหัวใจของสัตว์ทั้งหลาย สิ่งที่เกิดจากกิเลสนี้ออกไปเป็นความทุกข์ความลำบาก ก็มีเกี่ยวโยงกันไปหมด ลบไม่ได้เลย สิ่งเหล่านี้ลบไม่ได้ มีเหมือนกันหมด แล้วใครจะมาลบละ เรายังจะอวดดีอยู่หรือ ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี มันน่าทุเรศนะอันนี้ พิจารณาให้ดี พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสมาเป็น เอกนามก็ เหมือนกันหมด รับสั่งไว้หนึ่งไม่มีสอง ว่าสิ่งเหล่านี้มีมาดั้งเดิม บาป บุญ นรก สวรรค์ เป็นต้นนะ มีมาดั้งเดิม ใครจะไปลบล้างได้ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ลบล้างไม่ได้ เราเก่งมาจากไหน ถ้าไม่อยากจม ให้ระมัดระวังให้มากนะ

เวลาเขาจับไม่ได้ก็เก่งนั้นละ เขาเรียกนักเลงโต เสือใหญ่ เวลาเขาจับไม่ได้ นักเลงโตอยู่นั้น เสือใหญ่อยู่นั้น พอเขาจับมัดคอได้แล้วเท่านั้นแล้วเป็นยังไงละ นักโทษใหญ่หมั่นตโทษอยู่นั้นหมด อยู่กับคน คนนั้นหมด นั้นเห็นไหมละ เวลาเขาจับได้แล้ว มันเดินได้ไหมละ เวลาเขาจับไม่ได้มันก็เดิน เวลานี้ลมหายใจยังปิดไว้นะ พอประทัง ๆ ไว้ลมหายใจยังไม่ขาด ทางยมบาลเขาจดทะเบียนบัญชีไว้เรียบร้อยทุกรายของสัตว์ของบุคคลแล้ว ทางนี้ยังมาไม้อยู่ว่านรกไม่มีบาปไม่มี เขาจดทะเบียนบัญชีไว้เรียบร้อยแล้ว รอแต่ลมหายใจขาดเท่านั้น พอลมหายใจขาดพบนี่ผีเลย ไม่มีความหมายอะไรละ ที่ประกาศลั่นโลกอยู่

ด้วยการลบการล้างบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี ผึ่งเดียวลง

ให้พิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้แหละ อย่าฝืนพระพุทธรเจ้า ถ้าใคร
ไม่ยอมจม อย่าฝืน เป็นของมีมาดั้งเดิม ไม่มีใครจะลบล้างได้เลย
ลบไม่ได้นะ ให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัวเอง ยากลำบากให้ฝืนนะ เราอยาก
เป็นคนดีฝืนกันทั้งนั้น บรรดาจอมปราชญ์มีพระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์
นี่เป็นจอมปราชญ์ นี้เรียกว่าจอมแห่งความทรหดอดทนที่สุดต่อความ
ทุกข์ความลำบาก ที่จะบากบั่นต่อการบำเพ็ญคุณงามความดี เพื่อ
พระองค์และเพื่อโลกสงสาร นี้แสนสาหัสในความลำบากลำบาก

เราอย่าเอาความลำบากลำบากของเราทำนิด ๆ หน่อย ๆ ไป
อวดพระพุทธรเจ้านะ พระองค์ลำบากยิ่งกว่านี้ ถึงบางครั้งบางคราว
ชีวิตรองเลย ๆ ตายไปเลย ด้วยอำนาจแห่งความปรารถนาไม่มีอ่อนข้อ
คอขาด ขาดไปเลย ฟังซิ เรามันจะมีอะไร ไม่เห็นมีคอขาด เห็นมี
แต่พวกเสือขาดหมอนขาดแหวกไปหมด ไปที่ไหนมีแต่อันนั้นขาด
คอขาดเพื่อคุณงามความดีทั้งหลาย ไม่เห็นมีกัน

วันนี้ไม่ทราบพูดเรื่องอะไรมาเกี่ยวโยงถึง บาป บุญ นรก
สวรรค์ พรหมโลก นี่ก็คือ เอกนามก็ ของพระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์
พระวาจาที่นำมาสั่งสอนสัตว์โลกเป็น เอกนามก็ เสมอกันหมดเลย
เอกนามก็ อันหนึ่งพระพุทธรเจ้าก็มีแล้ว จริงอยู่แล้วมีแล้ว และพระ
ญาณหยั่งทราบก็จริงมาแล้ว อันที่สามก็คือพระวาจาที่สั่งสอนสัตว์โลก
ให้นำประพฤติปฏิบัติ อย่างนี้จริงไปตามนั้นเลย ปฏิบัติตามพระพุทธรเจ้า
ด้วย ไม่มีหลุมไหนนรกหลุมไหนจะอาจเอื้อม จะมาทำลายคน จะมา
ลากเข็นคนทำความดีตามคำสอนพระพุทธรเจ้าไปลงนรกสด ๆ ร้อน ๆ
ต่อพระพักตร์หรือต่อหน้าพระพุทธรเจ้านี้ ไม่เคยมี มีแต่มันคือด้านตัวเอง
ไปจมนรกต่อหน้าพระพุทธรเจ้านั้นแหละ อันนี้มีมากนะ มันไม่ยอม
ฟังเสียงใครเลย อันนี้มีมากต่อมาก

พระพุทธรเจ้าตรีสรู์เข็ญพิณพุทธธรรม

ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า ที่สอนโลกมากี่กัปก็กัลป์แล้ว สอนด้วย “ความแม่นยำ” เรื่องกิเลสนี้ “หลอก” ทั้งนั้น ธรรมะนี้ “จริง ๑๐๐%” สอนทางกัน ฝ่ายหนึ่งเป็น “ฝ่ายจริง” ฝ่ายหนึ่งเป็น “ฝ่ายหลอกหลวง” เพราะฉะนั้นจึงต้องคอยมีธรรมคอยแนะนำตักเตือนเสมอ

อย่างพระพุทธเจ้าตรีสรู์มาแต่ละครั้ง ๆ นี้ ก็คือ “มาพิณพุทธธรรม” รักษาระดับธรรมเอาไว้ เพื่อดำเนินความทุกข์ความลำบากของสัตว์โลก ที่ลุ่มหลงทำไปตามกิเลส ให้มันหลอกหลวงไปให้เสียผู้เสียคน ตกนรกหมกไหม้ ก็เพราะ “ความหลอกหลวงของกิเลส” ที่ว่าดีนั้นแหละ แต่เวลาทำลงไปแล้วมัน “ไม่ดี” จึงเรียกว่า “หลอกหลวง” เข้าใจว่ามันดี ทำลงไปแล้วมันดี ก็ไม่เรียกว่ากิเลสหลอกหลวงนะ มันบอกว่า “ดี ชอบ” ครั้นทำลงไปแล้วมันพลิกตาลปัตร “มันไม่ดี มันผิด มันเป็นภัย” แน่ะ มันเป็นอย่างนั้นไป

นี่พวกเรานี้ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้ว่า “วาสนา” นะ ขออย่าให้หลุดไม้หลุดมือไปนะ ศาสนาของพระพุทธเจ้า

การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนา ความเฉลียวเผื่อแผ่ ความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจกัน นี่คือศาสนาทั้งนั้นนะ แต่กลับตรงกันข้ามแล้ว เรียกว่าเป็นภัย เป็นกิเลสเป็นมารทั้งนั้นนะ ให้เรายึดสิ่งนี้ (ศาสนาพุทธ) เป็นหลักเอาไว้

พูดตามพระพุทธเจ้าที่จะมาอุบัติในข้างหน้า ๆ นี้ โห ฟังแล้ว สลด สยดสยองนะ ความเสียสละของท่าน ผู้ที่เป็นมาแล้วก็มีมาอย่างนั้นล่ะ นี่ล่ะ ความลำบากมาก สุดยอด ไม่มีใครเกินผู้ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้านะ เป็นโพธิสัตว์ อันนี้รับความทุกข์เป็นพื้นไปเลย

ที่เดียว เพื่อจะยกสัตว์โลก เอาตัวเข้าประกัน ความทุกข์ทั้งหลาย
เอาตัวเป็นผู้รับประกันไว้หมด

เวลาสำเร็จมาแล้วก็ เอา เราก็จำได้ที่มีนสะดุดใจมากก็คือ
“พระเจ้าสรรคจักร์” ว่าอย่างนั้นนะ ในอนาคตวงศ์เนี่ย เอ้อ เป็นไป
อย่างนั้นนะ ทุกองค์ แต่มันมาสะดุดใจเอาองค์นี้ล่ะ ที่ว่าเอาลูกไป
ให้ทาน ยักษ์มาขอลูกนะ พอให้ทานไปแล้ว ยักษ์ก็มากินลูกต่อหน้า
ต่อตานั้นเลย ต่อหน้าพระเจ้าสรรคจักร์นั้นนะ พระองค์ก็ทรงทนพระทัย
พระทัยจะแตกเลย

เพราะให้ไปแล้วด้วยความชอบธรรม แต่ผู้มากิน กินต่อหน้า
ต่อตา เป็นการทำลายจิตใจเอาอย่างมากนะ จิตอันหนึ่งมันแว็บออกไป
มันจะคว้าเอาดาบไปฟันเอานะ จิตอันหนึ่งว่า ก็ให้แล้วไม่เสียหายอะไร
อันนั้นเป็นความเสียหายของยักษ์ นั้น พระบารมีเดือนขึ้นนะ

การให้แล้ว ให้ด้วยความชอบธรรม ว่าอย่างนั้น เป็นประโยชน์
แก่การให้แล้ว แก่ผู้ให้แล้ว แล้วที่เขากินต่อหน้าต่อตานั้น เป็นความผิด
ของเขาไม่ใช่ความผิดของเรา ผลประโยชน์แม้หนึ่งจะหลุดลอยไป
ไม่มี ไม่ให้เสียใจ ปลงพระทัยปล่อยให้กินต่อหน้าเลย เนี่ย องค์นี้ล่ะ
จะมาเป็น พระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง ฟังสิ ท่านเสียสละขนาดนั้น

โอ้ย มีนะ อนาคตวงศ์เป็นระยะ ๆ ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงทำนาย
ไว้แล้วทั้งนั้น ทรงทำนายองค์ไหนก็ถูกต้อง อย่างพระเจ้าสรรคจักร์
ยังไม่มานะ จะเป็นอย่างนี้ ฟังสิ ผิดไปที่ไหน ? ท่านรับสั่งอะไรแล้ว
แม่นยำทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นการสอนโลก จึงสอนด้วยความแม่นยำ เหมือนกับ
ที่ทรงทำนายอนาคต ยืดยาวนานขนาดไหน ปัจจุบันก็สอนอย่างถูกต้อง
ตามนั้น ไม่มีผิด พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่มีพลาดการสอนโลก
จึงเป็นที่ตายใจได้นะ

พระพุทธรูปเจ้าตรัสรู้มากกว่าน้ำไหลมหาสมุทร

วันนี้เป็นวันมงคล สำหรับพี่น้องชาวอยุธยา และจังหวัดใกล้เคียง ได้พร้อมใจกัน มีศรัทธาบำเพ็ญตนในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญแก่สัตว์โลก ได้แก่ พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานี้ บรรดาพระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์ ตรัสรู้ขึ้นด้วยความชอบธรรมอย่างยิ่ง จนกลายเป็นพระพุทธรูปเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ที่โลกทั้งหลายไม่ยอมเชื่อกันก็ว่า พระพุทธรูปเจ้าไม่มีมากมายเลย เพียงแต่เขาสวดกันใน สมุทฺพุทฺธ อัญญวิสยจ กราบไหว้พระพุทธรูปเจ้านั้นองค์ เจ้านั้นองค์ ถึงพันถึงล้านองค์ เท่านั้นก็เหลือเชื่อกันแล้ว

ความจริงแล้วพระพุทธรูปเจ้า มีจำนวนมากเกินกว่าที่สัตว์โลกทั้งหลาย จะนับอ่านได้ และ เชื่อถือได้ แต่บรรดาพระพุทธรูปเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายนั้น ท่านยอมรับทั่วหน้ากันว่าพระพุทธรูปเจ้าที่มาตรัสรู้ มีจำนวนมากเกินกว่าที่จะพรรณนาได้ เช่นเราคนหนึ่งนี้จะนับพระพุทธรูปเจ้าตั้งแต่วันเกิดมาหนึ่งองค์ สององค์ สามองค์ จนกระทั่งถึงวันตายก็นับไม่จบ เพราะพระพุทธรูปเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาเรื่อย ๆ ก็กัปก็กัลป์ ไม่มีเงื่อนไขต้นและเงื่อนไขปลายนี้เลย ที่พระพุทธรูปเจ้าจะหยุดไม่ได้ตรัสรู้สืบต่อไป เป็นลำดับลำดับที่ตั้งที่เคยเป็นมา

ด้วยเหตุนี้พระพุทธรูปเจ้า จึงมีจำนวนมาก เช่นเดียวกับน้ำมหาสมุทร มีจำนวนมากขนาดไหน ถ้าเราไม่เคยเห็นน้ำมหาสมุทร เราก็ไม่เชื่อ เราจะเชื่อแต่น้ำในใต้ถุนบ้านถุนเรือนของเรา ตามบึงตามบ่อ ตามแม่น้ำสายต่าง ๆ ทั้งนี้ ว่ามีจำนวนเท่านั้น ๆ นะ แต่แม่น้ำมหาสมุทรจะไม่มีใครยอมเชื่อ ถ้าไม่ได้ไปเห็นด้วยตาตนเองแล้วจะไม่เชื่อว่า น้ำมหาสมุทร มีจำนวนมากขนาดไหน นี่ก็ฉันทันเหมือนกัน

เราคิดเราคาดเอา ตามความรู้ความเห็นของเรา ซึ่งเป็นเหมือนกับ
ความรู้ของน้ำในใต้ถุนบ้านถุนเรือน ตามบึงตามบ่อ เราไม่สามารถ
ที่จะไปคิดได้ว่า น้ำมหาสมุทรนี้ เพราะเราไม่เคยเห็น

แต่เมื่อผู้รู้ที่เห็น ในน้ำมหาสมุทรนั้นแล้ว จะเชื่อเป็นเสียง
เดียวกันหมด ไม่มีใครคัดค้านต้านทานกัน แม้แต่เสียงเดียวกันว่า
แม่น้ำมหาสมุทรนี้จำนวนมากมายขนาดไหน แม่น้ำในโลกเรานี้ ไม่มี
แม่น้ำที่ไหน จะสู้แม่น้ำมหาสมุทรได้ แน่ๆ ที่เมื่อเทียบเข้าถึงพระพุทธเจ้า
ที่มาตรัสรู้จากการบำเพ็ญของตน ๆ แต่ละราย ๆ ซึ่งเทียบกับ
น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลมาทุกทิศทุกทาง รวมเข้าสู่แม่น้ำมหาสมุทร
จนกลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทรอันใหญ่โตขึ้นมา ครอบโลกไปหมด
นี่แม่น้ำที่เมื่อ มีมากต่อมาก จนกลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทรแล้ว โลก
ที่เห็นมหาสมุทร ก็ยอมรับกันทันที ๆ

บรรดาพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายท่านได้เห็นความ
บริสุทธิ์ของท่านที่บำเพ็ญมา ซึ่งเทียบกับแต่ละท่านละองค์ ๆ นั้น
เป็นเหมือนกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่บำเพ็ญบารมีมา ไกลชิดเข้ามา ๆ ถึง
แม่น้ำใหญ่ คือ มหาสมุทร วิมุตติ พระนิพพาน บำเพ็ญบารมีมา
โดยลำดับ ก็กับก็กลับ ไม่นับไม่อ่าน เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ตกหายไปไหน
ติดแน่นอยู่ที่จิตใจ เมื่อบำเพ็ญเข้ามามากต่อมาก ความเหือดแห้งไม่มี
มีแต่การเพิ่มพูนหนุนขึ้นทุกวัน ๆ ซึ่งเท่ากับแม่น้ำที่ไหลดันกันเข้ามา
นั้นแลใกล้เข้าสู่มหาสมุทร เป็นลำดับลำดา จนกระทั่งวาสนาบารมี
แก่กล้าสามารถ ด้วยอำนาจแห่งการสร้างไม่หยุดไม่ถอย แล้วเข้าถึง
แม่น้ำมหาสมุทร ก็กลายเป็นมหาสมุทรขึ้นมา

จิตของท่านผู้บำเพ็ญบารมี คือ คุณงามความดี หนุนกัน
เข้ามา ๆ ไกลชิดติดพันเข้ามากับมหาวิมุตติ มหานิพพาน หรือ
ธรรมธาตุ ก็เช่นนั้นเหมือนกัน ค่อยหนุนเข้ามา ๆ รวมเข้าถึงมหาวิมุตติ

มหานิพพาน แล้วเรียกได้ชัด ๆ ว่าเป็น ธรรมธาตุ ครอบโลกธาตุยังใหญ่โตยิ่งกว่าน้ำมหาสมุทรนี้เป็นไหน ๆ

นี่แล คือ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้แล้ว พระจิตของท่าน และพระสาวกอรหันต์ทั้งหลายก็ดี พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ดี เมื่อจิตถึงขั้นนี้แล้ว จิตก็กลายเป็นธรรมธาตุด้วยกันหมด รวมตัวแล้วเรียกว่า มหาวิมุตติ มหานิพพาน หรือเรียกว่า ธรรมธาตุ ได้อย่างตายใจเลย เช่นเดียวกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลเข้าสู่มหาสมุทร เรียกได้คำเดียวว่า แม่น้ำมหาสมุทร เราจะหยิบขึ้นจากวรรคใดตอนใดของแม่น้ำมหาสมุทร ก็กลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมธาตุ ที่พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และ พระสาวกทั้งหลายที่ท่านบรรลุธรรม ถึงแดนแห่งธรรมธาตุนี้แล้ว ธรรมธาตุนี้จึงเป็นธรรมธาตุที่ใหญ่หลวงครอบโลกธาตุนี้ไปหมด เพื่อสัตว์โลกได้อาศัย คือ ธรรมธาตุนี้แล ที่ท่านว่าธรรมมีอยู่ ๆ ธรรมธาตุนี้ใหญ่โตกว้างขวางสุดขอบเขต ที่เราจะพรรณนาให้จับสิ้นลงได้ นี่คือธรรมธรรมแท้เป็นอย่างนี้ ผู้ที่รู้ธรรมแท้ คือ พระพุทธเจ้า คือ พระอรหันต์ท่านท่านยอมรับธรรมแท้นี้ โดยสมบูรณ์ประจักษ์พระทัย และประจักษ์ใจด้วยกัน ไม่สงสัย

- พระพุทธพจนวราภรณ์ นำกราบทำวัตรคารวะองค์หลวงตาฯ ในงานอัญเชิญอัฐิธาตุและพินกรรมหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

วันวิสาขบูชา

นี่ก็เป็นวันตรัสรู้ของศาสดาเอกพวกเราชาวพุทธทั้งหลาย วันนี้เป็นวันวิสาขบูชา พระองค์ทรงเริ่มต้นมาตั้งแต่ปฐมยามเรื่อยมา รับประทานอาหารที่จะเอาตัวให้หลุดพ้นเป็นศาสดาเอกขึ้นมา ในจวนสว่างของวันวิสาขบูชา ทรงภาวนา วันนั้นเป็นวันสุดท้ายปลายแดน ตอนเช้าได้เสวยพระกระยาหารของนางสุชาดาที่ถวายท่าน ๔๙ ก้อน

คือเขาถวาย เขาไม่ได้ตั้งใจว่าถวายพระพุทธเจ้านะ คือมีร่มโพธิ์ใหญ่อยู่ตรงนั้น เขาถือว่าร่มโพธิ์ใหญ่ต้องมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ในนั้น แล้วนางสุชาดานำข้าวมธุปายาส ๔๙ ก้อน กับที่พระองค์ไม่เสวยพระกระยาหาร ๔๙ วันพอดี บรรจบกับวันนั้นท่านจะเสวย เพราะท่านทรงพิจารณาดูแล้วว่า การอดอาหารโดยไม่มีทางอื่นใดมาช่วยสนับสนุนด้วยความถูกต้องแล้ว เป็นไปไม่ได้ เพียงอดอาหารเฉย ๆ ให้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าสำเร็จไม่ได้ ท่านจึงทรงระลึกย้อนหลังถึงคราวพระองค์เป็นสิทธัตถราชกุมาร พระราชบิดาพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ไปนั่งอยู่ใต้ร่มมหาไฉฏฐ ทรงเจริญอานาปานสติ จิตสว่างไสวขึ้นในตอนบ่ายวันนั้น นั่นละท่านได้รับความอัศจรรย์

ท่านทรงพิจารณาย้อนหลังไปถึงนั้น ท่านเลยเอานั่นมาเป็นอารมณ์ น่าจะถูกแล้วที่เราทำในคราวนั้น เลยเอาอานาปานสติที่ทรงเจริญเข้ามาบำเพ็ญในคืนวันนั้น เป็นจิตตภาวนาขึ้นมา แต่ก่อนอดข้าวเฉย ๆ ไม่เป็นการภาวนาจึงไม่สำเร็จ ทีนี้พอหยุดอดข้าวแล้วเจริญอานาปานสติเป็นทางถูกต้องแล้วก็ได้บรรลุธรรม ตั้งแต่ปฐมยามบรรลุ **บุพเพนิวาสานุสติญาณ** ระลึกชาติย้อนหลังได้ พระองค์เคยเกิดมาก็ภพก็ชาติ ตั้งกับตั้งกลับ มา มากน้อยเพียงไร พิจารณาย้อนหลัง

ถึงร่องรอยเดิมที่เคยเกิดเคยตาย ขึ้นสูงลงต่ำมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งปัจจุบัน
ระลึกชาติย้อนหลังของพระองค์ได้

จากนั้นก็พิจารณาเล็งญาณดูสัตว์ทั้งหลายอีก ที่เกิดตายอยู่
ด้วยกันนี้เป็นยังไงกับเราที่เป็นนักเกิดนักตาย เพียงศพเราคนเดียว
นับไม่ได้แล้ว ทีนี้สัตว์ทั่วโลกดินแดนนี้เป็นยังไง การเกิดการตายของ
สัตว์โลก ตลอดถึงศพถึงเมรุของเขาเป็นยังไง พิจารณาไป เกือบ
ไปหมดเทียบไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวก็นับว่ามากแล้ว
ยิ่งสัตว์ทั้งหลายแต่ละราย ๆ การเกิดตายนี้มามากขนาดไหน นี้
เรียกว่า จุตูปปาตญาณ คือ พิจารณาเล็งญาณดูความเกิดความตาย
ของสัตว์ทั้งหลายที่เป็นมาเหมือนกับพระองค์ เป็นยังไงบ้าง ก็มา
ทรงทราบประจักษ์พระทัยว่า การเกิดตายเหมือนกันหมด เป็นกันมา
อย่างนี้ ๆ เรื่อย ๆ ไป

มาสองพักแล้วนะ พักหนึ่งทรงพิจารณาดูเรื่องของพระองค์เอง
เรียกว่า บุพเพนิวาสานุสติญาณ แล้วพักที่สองก็มาพิจารณาเล็งญาณ
ดูสัตว์โลกที่เกิดตายนี้เป็นยังไงบ้าง พิจารณาก็ได้ความชัดเจนว่า
เหมือนกันกับเราที่เป็นมาแล้ว ก็ทรงพิจารณาย้อนเข้าหาสาเหตุที่
ที่เป็นมาทั้งสองนี้ละ

เราเกิดเราตายมานี้เคลื่อนกล่นมาตั้งกับตั้งกลับปีหาประมาณ
ไม่ได้ จนไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลายแล้ว และสัตว์ทั้งหลายก็เป็นอย่างนี้
นี้เป็นสาเหตุมาจากอะไรจึงพาให้เกิดให้ตาย นี่ละที่ทรงพิจารณา
ปัจจัยการ อวิชชาปัจจัย สขขารา พิจารณาหาสาเหตุที่พาให้เกิด
ให้ตาย ย้อนเข้ามาหาอวิชชา ก็ถอนพรวดขึ้นมาตรงนั้นเสีย อวิชชา
ซึ่งเป็นโคตรแซ่แห่งการเกิดตายของสัตว์โลก ได้แก่ อวิชชา ถอนพรวด
ขึ้นมาในวันนั้น ได้ตรัสรู้ขึ้นมา

เราพูดถึงเรื่องยามเบื้องต้น บุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ ครั้นต่อมาเป็น จตุปปาตญาณ แล้วขั้นที่สามก็ **อสาวิขยญาณ** คือการพิจารณาวิชา สันกิเลสในปัจจุบันยาม วันนั้นได้ตรัสรู้ขึ้นมาให้เราทั้งหลายได้กราบไหว้บูชา พิภพวิธาน เราเป็นนักเกิดนักตาย แล้วก็มาสงสัยอยู่ในตัวของเราเต็มตัวทุกคน ๆ เรียกว่าไม่เคยเกิดเคยตาย อย่างน้อยสงสัยเรื่องเกิดเรื่องตายว่า เราเคยเกิดเคยตายมาหรือไม่ พระพุทธเจ้าเป็นพยานมาแล้ว เคยเกิดเคยตายมาหรือไม่พระพุทธเจ้า แล้วสัตว์โลกก็พิจารณาแล้วว่า เคยเกิดเคยตายมาเหมือนกัน แล้วเรายอมรับแล้วยัง พระพุทธเจ้าเคยเกิดเคยตายมากี่กัปก็กัลป์ พระองค์ยอมรับว่า เคยเกิดเคยตายมาแล้ว

พิจารณาครั้งที่สองเป็นมัชฌิมยาม ว่าสัตว์ทั้งหลายเคยเกิดเคยตายเหมือนเราหรือไม่ ก็ประจักษ์พระทัยว่า สัตว์ทั้งหลายเคยเกิดเคยตายเหมือนกันเลย แล้วท่านก็ยอมรับว่า ความเกิดตายของท่านเคยเป็นมาอย่างนั้น สัตว์ทั้งหลายก็เคยเป็นมาอย่างนี้ แล้วพวกเราเป็นสัตว์ทั้งหลาย หรือสัตว์อะไร ยอมรับหรือยังว่า ความเกิดตายนี้มีหรือไม่ในตัวของเราเอง ให้มาพิจารณาตรงนี้ ส่วนสาเหตุที่พาให้เกิดให้ตาย พระพุทธเจ้าพิจารณาทีหลัง เป็นอย่างนั้นจะเป็นอย่างไร เราจะแสวงครูไปทางไหนทีนี้ ถ้าตามครูก็เรียกว่า ยอมรับพระพุทธเจ้าองค์ศาสดาเอก แต่ก่อนพระองค์ไม่เคยเปล่งพระวาจาหรือเปล่งพระอุทานขึ้นมาว่า ยอมรับความจริงทั้งหลายที่เคยผ่านมาก็ภพที่ชาติ ยอมรับแล้วในวันนี้ แล้วสัตว์ทั้งหลาย พระองค์ก็ทรงยอมรับแล้วในวันนี้

ทีนี้สาเหตุที่พาให้เกิดตาย ๆ นี้ มาพิจารณาเข้าถึงโคตรใหญ่ คืออวิชชา ถอนพรตขึ้นมา ยอมรับว่าบัดนี้เราจะไม่เกิดไม่ตายอีกแล้ว ตัวนี้เป็นตัวสำคัญมาก นี่ละตรัสรู้ขึ้นมาตรงนี้เอง พอถอนอวิชชา พรตขึ้นมาเท่านั้น การเกิดตายภายในจิตที่จะพาให้เกิดให้ตายต่อไปนี้

ขาดสะบั้นลงไปเลย นั่นละท่านเรียกว่าตรัสรู้ ที่นี้พวกเราเป็นลูกศิษย์ เป็นยังงี้ อันดับหนึ่งเคยเกิดเคยตายมาหรือยัง อันดับที่สอง เวลาที่เราแน่ใจเราใหม่ว่า ออกจากนี้เราจะไปเกิดเป็นอะไรอีก พระพุทธเจ้าแน่ใจนะ จากนี้ไปเราจะไม่เกิดอีกแล้ว แน่ใจ พวกเราเป็นยังงี้แน่ไหม ถ้ายังไม่แนก็เรียกว่ายังเก่งกว่าครูอีก ถ้ายังจะสงสัยไปอีกเก่งกว่าครู แฉงครูไปอีก จมอีกนะ

เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตอย่าแฉงครูนะ แฉงครูไม่ใช่ของดี ศาสดาองค์เอกไม่มีใครเสมอแล้วในโลกนี้ สอนโลกด้วยไม่มีกิเลส เปิดจ้ดตลอดหมดทั้งความเป็นมาแต่ก่อน ทั้งปัจจุบันของสัตว์ ทั้งอนาคต พระองค์ทรงทราบตลอดทั่วถึงหมดแล้ว มาสอนโลกด้วยความเป็น ศาสดาเอกของโลก พวกเรารับฟังคำของท่าน ให้ฟังให้ดีทุกคนนะ อย่าให้เสียท่าเสียที เกิดมาตายเปล่า ๆ มาที่ภพที่ชาติ ชาตินี้เป็น ชาติที่ได้ยินเสียงธรรมประกาศก้องมาตั้งแต่วันเราเกิดมา พ่อแม่ปู่ย่า ตายายสอนมา เราจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ให้พิจารณา ถ้ายัง ไม่ยอมรับจะเอาอีกนะ เราอย่าอวดเก่งต่อกิเลส อวดเก่งเท่าไร ยิ่งเลวลง ทุกที่ ๆ ถ้าอวดกิเลส ก็ต้องเอากรรมเข้าอวดถึงถูก ถ้าไปวิ่งตาม กิเลสนี้ฉิบหายทั้งนั้นแหละ ให้พากันพิจารณาตั้งอกตั้งใจนะ

วันนี้เป็นวันคล้ายกับที่ศาสดาเอกของเราได้อุบัติขึ้นมาในโลก ตรัสรู้ธรรมแดนพันทุกข์ขึ้นมา ตั้งแต่บัดนั้นประกาศศาสนามาจน กระทั่งถึงบัดนี้ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้วนะ นานสักเท่าไรแล้ว เรายังจะ หลับครอก ๆ อยู่ ยังอีก ๒,๕๐๐ ปี ปีของเราที่เกิดตายอยู่นี้มันจะ ไม่ถึง ๒,๕๐๐ นะ มันก็วันที่เดือนก็ไม่ทราบจะตายก่อน เราจะไปคาด ๒,๕๐๐-๖๐๐ นะ ให้คาดที่ลมหายใจเรา ถ้าลมหายใจยังมีอยู่ก็เรียกว่า เรายังอยู่ ให้รีบเร่งขวนขวายเสียตั้งแต่บัดนี้ จิตกำลังเรียกร้องหาความ ช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา หรือจะให้กิเลสค้นหาจุดลางลงนรกอเวจี

เกิดตาย ๆ ทับถมกันอยู่นี่ตลอดไป หรือจะสลัดปัดมันด้วยการสร้าง
คุณงามความดี รู้เนื้อรู้ตัวด้วยการสร้างกุศล สร้างศีล ทานของเรา
เอา ให้พิจารณาตัดสินกันเสียตั้งแต่บัดนี้

วันนี้เป็นวันพระพุทเจ้าตัดสินกิเลส แล้ววันนี้เป็นวันตัดสิน
เราเรื่องบาปเรื่องกรรม สงสัยบาป สงสัยกรรม สงสัยนรก สวรรค์
ตัดสินเสียวันนี้ พระพุทเจ้าตัดสินมาแล้วตั้งแต่วันนั้น สิ่งนี้มีสมบุรณ์
มาตั้งเดิม เราอย่าไปลบล้าง ถ้าไม่อย่ากฉิบหาย

บาป บุญ นรก สวรรค์ มีมากก็ปฎิบัติใครสามารถไป
ลบล้างได้ ไม่เคยมี พระพุทเจ้าแม่พระองค์เดียว ไม่เคยมี แล้วเรา
จะเก่งแต่เราคนเดียว เก่งไปถึงไหนนะ ถ้ามั่นใจตัวเองนะ อย่าไปถาม
คนอื่น ให้พิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้ ตายแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร

เกิดมาชาติไหน ๆ ก็มาตายอยู่ด้วยความประมาท ๆ ชาตินี้
ยังจะประมาทจมเข้าไปอีกหรือ มันสมควรแล้วหรือกับมนุษย์เรา ซึ่ง
ได้ฟังคำประกาศก้องของศาสนามาตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปี เราก็ปีมานี้ได้
ฟังมา เรายังจะไม่สนใจอยู่หรือกับบรรดากับธรรม จะสนใจตั้งแต่ที่จะ
ตายกองกันอยู่นี้หรือ ถ้ามั่นใจของนะ วันนี้พูดถึงเรื่องพระพุทเจ้าตรัสรู้
เอาย่อ ๆ นี่มาพูดเลย ชาวพุทเราจึงได้ถือเป็นคนดีเป็นประเพณีเป็น
ระลึกสุดยอดของหัวใจในวันเช่นนี้

● หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ และพ่อแม่ครูอาจารย์พระป่า
มาร่วมงานอัญเชิญอัฐิธาตุและพินกรรม หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

มหาวิทยาลัยป่า

ที่นี้เฉพาะอย่างยิ่งผู้ตั้งใจปฏิบัติเพื่อธรรมชั้นสูงขึ้นไปโดยลำดับ ก็จ่อเข้าที่จิต เช่นอย่างนักภาวนา พระสาวกทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน อยู่ในป่าในเขารุกขมูลร่มไม้ นั่นเป็นสถานที่บำเพ็ญสมณธรรม เรียกว่ามหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้า มหาวิทยาลัยของพระสงฆ์สาวก ได้แก่ รุกขมูลเสนาสน์

บรรพชาอุปสมบทแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ในป่า รุกขมูล ร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา หรือป่าช้าป่ารกชัฏที่ไหน เข้าไป ให้ไปอยู่สถานที่นั้น เพื่อบำเพ็ญสมณธรรมกำจัดสิ่งกังวลทั้งหลาย ซึ่งมันคลุกเคล้าเต็มไปอยู่ทั่วดินแดน ให้ไปหาอยู่สถานที่นั้น เพื่อเป็นความสะดวกในการบำเพ็ญธรรม และให้ทำความอุตสาหะพยายาม บำเพ็ญอย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด

โน่นนะฟังซิของเล่นเมื่อไร เอาตลอดชีวิต ไ้อ้เรานี้ชั่วประเดี๋ยว ประเดี๋ยวแล้วโดดใส่หมอน ๆ มันตลอดชีวิต อะไร มันจะตายทั้งเป็น รู้ไหมละ ท่านบอกให้อุตสาหะพยายามตลอดชีวิตเถิด อันนี้ฟาดไปสอง สามก้าวโดดใส่หมอนแล้ว มันตลอดชีวิตเอาหมอน กุสลา เลยพวกนี้

นี่ละ มหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกออกมา จากป่า สำเร็จมาจากป่า พระพุทธเจ้าของเราสำเร็จมาจากไหน ก็รู้ กันแล้วในพระประวัติ ก็ออกมาจากป่า ไล่พระสงฆ์สาวกเข้าในป่าเป็น มหาวิทยาลัยป่า สอนพระสาวกให้เป็นนักศึกษา ถ้าสมัยปัจจุบันของเรา นี้เรียกว่าเป็นนักศึกษา ศึกษารวม ศึกษาเพื่อมรรคเพื่อผล เพื่อรู้ตาม ความสัตย์ความจริงทั้งหลาย แล้วปฏิบัติตาม เอ้า ผลปรากฏขึ้นมา องค์นี้สำเร็จพระโสดาบัน องค์นั้นสำเร็จพระสกิทาคามี องค์นั้นสำเร็จ พระอนาคามี องค์นี้สำเร็จพระอรหันต์ แล้วออกมาเป็นครูสอนโลก เป็น **สรณ คัจฉามิ** ของพวกเรา

นี่ สงฆ์ สรณ คจฺฉามิ ออกมาจากป่า เกือบว่าร้อยทั้งร้อยนะ ไม่ได้พูดร้อยทีเดียว เกือบว่าร้อยทั้งร้อย เพราะจำนวนมากสำเร็จมาจากป่าทั้งนั้น ที่ย่อย ๆ ที่สำเร็จตามอุปนิสัยของท่านแก่กล้าสามารถรวดเร็วนี้ ท่านอยู่ที่ไหน ท่านสำเร็จได้ อันนี้มีจำนวนน้อยมาก ผู้ที่ตั้งใจเข้าไปบำเพ็ญในมหาวิท्याลัยป่า ดังพระพุทธรเจ้าทรงสอนไว้ เรียบร้อยแล้วนี้มีจำนวนมากทีเดียว นี่ละสำเร็จออกมาก็เป็น สงฆ์ สรณ คจฺฉามิ ของพวกเรา คือท่านเหล่านี้เอง นี่ละมหาวิท्याลัยป่าของพระพุทธรเจ้า ท่านสำเร็จมาอย่างนี้

พระพุทธรเจ้าท่านสอนโลก ท่านสอนด้วยความลำบากลำบาก อุตุสำหรับพยายามอยู่ในป่าในเขา ชำระสะสาง นี่ละเบื้องต้นที่จะชำระตัว เสนียดจัญไร ตัวมีติดบอดภายในใจได้ ต้องไปหาสถานที่ที่สำคัญ ๆ พัดกับมัน เมื่อได้ที่เหมาะสมแล้วการชำระสะสางก็ค่อยเหมาะไปตามกัน วันนี้ก็เหมาะ วันหน้าก็เหมาะ วันไหนก็เหมาะ ก็ค่อยกระจำงแจ่งขึ้นมา สำเร็จเป็นขั้นเป็นภูมิขึ้นมา ออกมาเป็นสรณะของพวกเรา ท่านมีหลักเกณฑ์อย่างนี้ ไม่ได้สอนลอย ๆ แบบที่ว่าปฏิบัติมาอย่างลอย ๆ ท่านไม่มี

ท่านมีหลักมีเกณฑ์มาตั้งแต่ต้นเลยทีเดียวพระพุทธรเจ้า ตรัสรู้ ก็เป็นแบบฉบับของสาวกของสัตว์โลกทั้งหลาย ตรัสรู้ในป่า แก้กิเลสก็แก้กิเลสภายในหัวใจ แก่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา แก่เหล่านี้ พวกสัตว์ทั้งหลายสั่งสม เข้าใจใหม่ละ พระพุทธรเจ้าสอนให้แก่ พวกนี้ ปฏิบัติตนแบบสั่งสม เป็นคู่แข่งพระพุทธรเจ้า เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงมี แต่คู่แข่งพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าอยู่ที่ไหน ๆ บรมสุข ๆ ครอบแดนโลกธาตุ เราไปที่ไหนมีแต่มหันตทุกข์ อยู่ที่ไหนมีแต่มหันตทุกข์ เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะมันเต็มหัวใจ มันไม่มีอะไรเป็นความสุขละตินี้มันคู่แข่งของธรรม คือ กิเลส มันเหยียบย่ำทำลายเรา

พุทธกิจ ๕

พุทธกิจ แปลว่า งานของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ พระภารกิจ
ของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ

สายฝนเห ธมฺมเทศน์ ตอนบ่าย ๓ โมง ๔ โมง ประทาน
พระโอวาทแก่ประชาชนทั่ว ๆ ไป นับแต่พระมหากษัตริย์ลงมา

ปโทเส ภิกขุโอวาท พอมืดก็ประทานพระโอวาทแก่พระสงฆ์
ซึ่งมีหลายชั้นหลายภูมิแห่งธรรม พระสงฆ์ยังเป็นอรหัตบุคคลด้วยแล้ว
ไม่มีคำว่าอิมมธรรม เพราะฉะนั้นจึงประทานพระโอวาททั่วถึงกันหมด
นับแต่พระอรหันต์ลงมา พระอรหันต์ไม่อิมมธรรม ท่านรื่นเริงในธรรม
ได้ยินได้ฟังอรรถธรรมเท่าไร ยิ่งเป็นเครื่องรื่นเริงระหว่างชั้นกับจิต
ประสานกันได้อย่างสนิทเลย นั่นละท่านผู้มีธรรมในใจจึงไม่เคยอิมมธรรม
เป็นเครื่องรื่นเริงระหว่างชั้นกับจิตที่ครองตัวอยู่นี้ ก็ได้อาศัยอันนี้

อตุตฺตรเต เตวปญฺหนึ ท่านก็บอกในศูนย์กลางเลยว่า
ประมาณ ๖ กุ่ม ทรงแก้ปัญหาเทศนาว่าการพอกทวยเทพทั้งหลาย
นับตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมา เรียกว่า ทวยเทพ เป็นคำกลาง ๆ
พอกเทพตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมา ประทานพระโอวาท แก่ปัญหา
ของพอกทวยเทพทั้งหลาย ซึ่งมาทูลถามในแง่ต่าง ๆ ก็แก้ปัญหาและ
ประทานพระโอวาทสั่งสอน นี่เป็นประจำ ๆ

ฟังซินะ ไม่มีแงใดหนักเบาว่ากัน สอนประชาชนตอนเวลา
เย็น ๆ นี่ข้อหนึ่ง ตอนมืดทรงประทานโอวาทแก่สงฆ์ เป็นข้อที่สอง
ข้อที่สามก็แก้ปัญหาและแสดงธรรม โปรดเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม
ทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุ นี่เป็นข้อที่สาม ข้อที่สี่ก็ทรงเล็งญาณดู
สัตว์โลก

ภพพาทุเพ วิโลกน์ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครจะมาข้อง
ตาข่าย ข่ายเหมือนแหเรานี่ละ พระญาณหยั่งทราบเหมือนตาข่าย
ใครจะมาผ่านตาข่าย มีอุปนิสัยหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรก็เล็งดู นี่ละ
ที่ว่ามี ที่เลวร้ายที่สุดก็เห็นประจักษ์ ที่ดี ดีถึงขั้นดีเลิศก็เห็นประจักษ์
ทรงเล็งญาณดู นี่ละที่จะได้มาสั่งสอนสัตว์โลกก็เล็งญาณดูอย่างนี้ มี
นั้น พระญาณของพระพุทธเจ้าจะทรงหยั่งทราบตลอดทั่วถึงตลอดโลกธาตุ
ซ่านไปหมดเลย สัตว์ตัวใดที่มีอุปนิสัยเล็กน้อยเพียงไร ๆ จะมาข้อง
ตาข่ายคือพระญาณที่หยั่งทราบทั่วถึงไปหมดนี้ ที่มันมีดมิดปิดตาทำให้
มันจมอยู่ทางนั้นเสีย ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตาข่าย นี่เป็นชั้น ๆ ขึ้นมา
นี้เรียกว่าพุททธิกิจ ๕ คือพระภาระหรืองานของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ

ข้อที่ห้าก็ **ปัพพตฺตเห ปิณฑปาทมฺจ** เสด็จออกบิณฑบาต
โปรดสัตว์โลก เขาได้เห็นได้ยินได้ฟังชั่วแวบเดียวเท่านั้น ก็เป็นมหากุศล
แก่จิตใจของเขามากมาย หรือท่านรับสั่งอะไรอย่างนี้ก็เป็นสิริมงคล
อย่างมหาศาล ที่ว่าบิณฑบาตโปรดสัตว์ ท่านโปรดอย่างนั้น ไม่ใช่
สัตว์โปรดคนเหมือนเราทุกวันนี้

อย่าให้พูดมากเถอะ เข้าใจเอาเอง เตี้ยวันนี้มันสัตว์โปรดคน
โปรดพระ พระพุทธเจ้าโปรดสัตว์ พระอรหันต์ท่านโปรดสัตว์ ท่าน
ไม่มีอะไรกับโลกามิสใด ๆ ทั้งนั้น ไปด้วยธรรมล้วน ๆ สว่างจ้า
ไปตลอดเลยไม่ว่าหลับว่าตื่น ธรรมชาตินั้นไม่มีคำว่าหลับว่าตื่น ไม่มี
อริยาบถ ธรรมชาติในหัวใจของท่านที่ยังครองขันธอยู่นั้น ขันธก็เป็น
พวกถึงขยะเสีย พวกธาตุพวกขันธเป็นเหมือนถึงขยะ ธรรมชาติอยู่นั้นอยู่
ในท่ามกลางของถึงขยะ คือธาตุขันธของเรา ก็ดูแลรับผิดชอบกันไป
อย่างนั้น

บิณฑบาตเป็นกิจของพระพุทธเจ้า

ศาสนาทั้งหลายเราก็ไม่ได้ประมาท ก็พูดตามหลักความจริง คือศาสนาที่เจ้าของศาสนาเป็นคลั่งกิเลส เป็นคนมีหัวใจแล้ว ก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ต้องผิด ๆ พลาด ๆ ลูบ ๆ คลำ ๆ ดีไม่ดีเข้าตัว อะไรชอบใจก็ว่าอันนี้ถูกไปเลย พระพุทธเจ้าไม่เข้าใคร ตั้งแต่เสด็จไปกรุงกบิลพัสดุ์ นั้นฟังซิ พระราชาบิดาไปต่อว่า ก็พอกับลูกนี้ ทำไมเข้ามาถึงพระราชวัง จึงไปบิณฑบาตตามบ้านนั้นบ้านนี้ ท่านรับสั่งว่า นี่คือประเพณีของพระพุทธเจ้า ประเพณีของพ่อกับลูกเป็นอันหนึ่งต่างหาก เห็นไหมล่ะ

ท่านเอาพ่อกับลูกมาเป็นแบบฉบับเมื่อไร เอาพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงบิณฑบาต ส่วนเขานิมนต์เป็นปลีกเป็นย่อยไป เรื่องบิณฑบาตเป็นกิจของพระพุทธเจ้า พระราชาบิดาก็ไม่ทรงค้านเลย ยอมรับ นั้นท่านเข้ากับพระราชาบิดาเมื่อไร ท่านเข้าพระพุทธเจ้า นี่ละแบบฉบับเป็นมาอย่างนี้ ยกพระพุทธเจ้ามาบีบเดียวเท่านั้น พระราชาบิดาหมอบ ๆ กราบเลย

คือพระราชาบิดานั้นอายุชาวบ้านชาวเมือง พ่อก็เป็นกษัตริย์ปกครองหมดทั้งบ้านทั้งเมือง ลูกชายไปบิณฑบาตขอทานเขา อู้อยู้นายหน้า นี่ละเกียรติของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ นั้นเห็นไหมเวลาท่านตอบ เกียรติพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น เกียรติของโลกเป็นอย่างนั้น มันต่างกัน ทีนี้พระราชาบิดาก็ยอม ไม่เห็นค้านพระพุทธเจ้า รับสั่งคำไหน นี่ตรงไปตรงมาไหมศาสดา ท่านทรงเล็งญาณดูเสียก่อน พระพุทธเจ้าทรงดำเนินมาอย่างไร ๆ ท่านพิจารณาเล็งญาณดูตามพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ทรงบำเพ็ญมาอย่างไร ๆ ท่านจะดำเนินตามนั้น ๆ ญาณหยั่งทราบไปหมดเลย ไม่ได้สุมสุมสุมหัว

พระพุทธรูปเจ้าปริณิพพาน

ปลงพระชนมายุสังขาร คือกล่าวพระวาจาว่า ต่อไปนี้อีก ๓ เดือนเราจะตาย คือตั้งแต่เดือน ๓ เพ็ญ เรียกว่า มาฆบูชา นั้นล่ะ ลั่นพระวาจาปลงพระชนมายุอีกว่า อีก ๓ เดือน คือ เดือน ๖ เพ็ญ ท่านจะตาย ภาษาเราว่าฉัน เสียงสะท้อนหวั่นไหวไปหมดทั่วดินแดน เทวดาอินทร์พรหมสะท้อนไปหมดเลย พระอานนท์ก็สะท้อนสะท้อนหวั่นไหวเหมือนกัน จึงเข้าไปทูลพระพุทธเจ้า ให้ทรงพระชนม์อยู่เป็นเวลานาน ๆ “อานนท์ จะหวังอะไรกับเราอีก ทุกสิ่งทุกอย่างเราสอนไว้หมดเรียบร้อยแล้ว”

ถ้าพุทธธรรมดาก็เรียกว่า เรายังเหลือแต่ร่างกระดูก คือธรรมนี้มอบไว้หมดแล้ว ซึ่งเป็นสาระสำคัญแก่สัตว์โลก จากนั้นก็ปลอบพระอานนท์ “อานนท์ พระธรรมวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว” ศาสดาก็คือธรรม ท่านสอนไว้หมดแล้ว นี่ยังเหลือแต่พระสรีระคือร่างกายของท่าน

ท่านจึงบอกว่า จะมาหวังอะไรกับเราอีกอานนท์ คือธรรมทั้งหมดที่เป็นศาสดาแทน ท่านสอนไว้หมดเรียบร้อยแล้ว นั้นแลคือทางเดินเพื่อมรรคผลนิพพานต่อสัตว์โลกผู้ดำเนินตาม จากนั้นท่านก็ปลอบโยน “อานนท์ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักธรรมวินัยที่เราสอนไว้แทนศาสดานี้แหละ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์” บอกอย่างนี้เลย นี่ทรงปลอบใจ จากนั้นพอวันเดือน ๖ เพ็ญ เห็นไหมล่ะ วันเดือน ๓ เพ็ญ ปลงพระวาจาแล้ว พอเดือน ๖ เพ็ญ เสด็จออกเลย ภาษาเราเรียกว่า ไปตายตามคำสัตย์คำจริงที่ทรงทราบไว้เรียบร้อยแล้ว

พอไปถึงนั้นวันเดือน ๖ เพ็ญ กลางคืนเมื่อพวกมัลลกษัตริย์เข้ามาทูลถามถึงเรื่องการเสด็จมาของพระพุทธเจ้า ก็บอกว่าเราตถาคตจะมาตายที่นี่ ที่สวนมัลลกษัตริย์ จะมาตายที่นี่ บอกตรง ๆ เลย ที่จะมาตายที่นั่น ท่านก็ทรงพิจารณาเหตุผลไว้อีก ๒ ทาง

ทางหนึ่งคือเมืองกุสินารานี้เป็นเมืองเล็กเมืองดอน ไม่มีทิวภูมามาศาสตราวุธมากมายจะพอดำเนินรบราฆ่าฟันกันให้เป็นความเสียหายมากมาย ซึ่งไม่สมภูมิกับศาสตาสอนโลก เพื่อความร่มเย็นเลย พระองค์เห็นเหตุการณ์นี้เมื่อไปปรินิพพานที่เมืองกุสินารา เป็นเมืองเล็กเมืองน้อย เขาจะไม่มีทิวภูมามาศา เวลาทางนั้นมาขออัฐิคือพระบรมธาตุของท่าน เขาจะแจกแบ่งให้ทั่วถึงกันหมด สงครามจะไม่เกิด เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย นี่เป็นข้อหนึ่ง

ข้อที่สองก็พราหมณ์แก่ซึ่งเป็นศากยะเหมือนกัน ถือทิวภูมามาศาว่าเป็นคนแก่ อันนั้นเป็นหลานเป็นเหลนของเรา จะถามธรรมะอะไรก็ถือทิวภูมามาศา แต่วาระนี้เป็นวาระสำคัญ เพราะทราบชัดเจนแล้วว่าพระพุทธเจ้าเสด็จมาปรินิพพานที่นี่ในคืนวันนี้ เราก็มีโอกาสเพียงเท่านี้ จะถือทิวภูมามาศาอยู่ก็ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร แล้ววันนี้เป็นกาลสุดท้ายของพระพุทธเจ้า ถ้าเราไม่ไปเวลานี้จะไม่มีเวลา จะเสียผลไปเปล่า ๆ จึงตัดสินใจมา นี่พระองค์ก็ทรงทราบไว้แล้ว ทรงทราบไว้ตอนที่ถูกพระอาณนัทห้าม เวลาพราหมณ์แก่สุภัทจะเข้ามาทูลถามปัญหาพระพุทธเจ้า ถูกพระอาณนัทห้ามไว้ ว่าพระองค์ทรงเพียบมากแล้วเวลานี้

พระองค์ทรงทราบให้เรียกเข้ามาทันที บอก เรามาที่นี่เพื่อพราหมณ์คนนี้แหละ คนหนึ่งนั้นเห็นไหมละ กุสินารา ๑ พราหมณ์ ๑ มากี่มาถามพระพุทธเจ้า ศาสนาซึ่งมีจำนวนมากมาย ท่านไม่รับสั่งไปมาก เวลาเรามีน้อย ตรัสย่นลงไปว่า ศาสนาใดมีอริยสัจ ๔ มีมรรค ๘ ศาสนานั้นแลเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล คือบอกว่าไม่ให้ถามเรามาก

เวลาเรามีน้อย ศาสนามีมากต่อมาก ศาสนานั้นก็ว่าดี ศาสนานี้ดี พระองค์ไม่เอามาแข่งขันกัน บอกตรง ๆ เลยว่า

ศาสนาใดมีอริยสัจ ๔ มีมรรค ๘ ศาสนานั้นแลเป็นศาสนา ที่ทรงมรรคทรงผล ตั้งแต่สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ จนกระทั่งถึงที่ ๔ อยู่ในศาสนานี้ทั้งนั้น สมณะที่ ๑ คือ พระโสดาบัน สมณะที่ ๒ คือ พระสกิทาคามี สมณะที่ ๓ คือ พระอนาคามี สมณะที่ ๔ คือ พระอรหันต์ อยู่ในศาสนานี้ทั้งนั้น

เอา อานนท์บวชให้เสีย บวชเดี๋ยวนี้ และให้ไปบำเพ็ญ สมณธรรมอย่ามุ่งกับความตายของเรา ยิ่งกว่าการบำเพ็ญเพียรให้ สิ้นกิเลสในคืนวันนี้ พร้อมกับการปรินิพพานของเรา เรียกว่าเป็น ปัจฉิมสาวกองค์สุดท้าย ให้พระอานนท์บวช แล้วก็ไต่ออกไปทำความ พากเพียร ไม่ให้มามุ่งกับการตายของเรา ให้พิจารณาอริยสัจ ๔ ซึ่งมีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ในนี้หมดเหมือนกัน ให้พิจารณาการตาย ของตัวเอง สุดท้ายพอพระพุทธเจ้าจวนจะปรินิพพาน ทางนั้นก็ตรัสรู้ ปั้งขึ้นมา เป็นยังไง แน่ไหม พระพุทธเจ้าปรินิพพานในวันนี้ แน่ไหม วันเดือน ๖ เพ็ญนะ

- ๗พณฯ พ.ต.ท. ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี เป็นประธาน
รับฟังพระธรรมเทศนา และทอดผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติ
ณ วัดเจติยทัฬหสง ตอ.เมือง จ.เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

พระพุทธรเจ้าอุปัฏฐากพระราชา

อย่าพากันประมาทกัน ผิดกรรมของพระพุทธเจ้า พระองค์ไม่ได้ประมาทเลย สัตว์โลกนี้พระองค์ไม่มีคำว่าประมาท เรายกตัวอย่างเช่น ภิกษุเรียกว่า ปุติคัตตะ มีพระองค์หนึ่งท่านก็มีอุปนิสัยอยู่นะ แต่เวลานั้นเป็นกรรมของท่าน ก็เพราะท่านทำชั่วเอง กรรมชั่วมั้มาสสนองท่านเวลานั้น

ปุติคัตตะ หมายถึงว่า ร่างกายนี้แตกเน่าไปหมดเลย จนกระทั่งพระสงฆ์ที่อุปถัมภ์อุปัฏฐากดูแลรักษาท่าน เข้าไม่ได้เลย แตกกระสานซ่านกระเซ็นหนีหมด ไม่มีใครดูแล ท่านก็เสวยกรรมของท่านองค์เดียว พระพุทธเจ้าเสด็จมาเลย เห็นไหมล่ะ โอ้ย ทำกับพระที่ร่างกายเน่าทั้งร่างนั้นล่ะ ไม่มีสะอิดสะเอียน ไม่มีขยะเขยงเลยนะ นั้นเห็นไหม พระพุทธเจ้าทรงทำหน้าที่อุปถัมภ์เองเลยทีเดียว พระสงฆ์ต้องได้แตกมา เพราะเห็นพระพุทธเจ้าทำ นั้นเห็นไหม เป็นตัวอย่างแก่โลกได้ขนาดไหน องค์ศาสดาเป็นขนาดนั้น แล้วมีที่ไหนล่ะ ฟังซินะ

พระพุทธเจ้าท่านมีความเมตตาสงสารทั่วถึงกันหมด ไม่ได้ว่าคนนั้นฐานะสูง คนนี้ฐานะต่ำ คนนั้นมีความรู้วิชา คนนี้โง่ ท่านไม่ได้ว่านะ ท่านถือเอากรรมเป็นแก่นสำคัญอยู่ภายในใจของสัตว์ เวลาเข้ามาเกี่ยวข้องกับกรรม ก็เป็นของใครของเรา เพราะฉะนั้นจึงต้องทำความดีต่อกัน นี้เราก็ให้จำเอาไว้นะ

อย่างพระปุติคัตตะที่ว่านี้ เลยสำเร็จเป็นพระอรหันต์นะ พระพุทธเจ้าทรงอุปถัมภ์อุปัฏฐาก ดูแลรักษาทุกอย่างเลยนะ ต้มน้ำร้อน น้ำอะไรทุกอย่าง ดูแลเหมือนอุปัฏฐากจริง ๆ เลย ไม่ได้มีคำว่าศาสดา

นะเวลานั้น เป็นผู้รักษาคณไข้โดยเฉพาะ จนกระทั่งพระสงฆ์อยู่ไม่ได้
เข้ามาดูแลรักษาพระองค์นั้น พระพุทธเจ้าเป็นผู้ดำเนินงานก่อน นั้น
เห็นไหม ท่านประมาทใครเมื่อไรพระพุทธเจ้า

● *ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ถวายเครื่องสักการะแด่ พระพุทธพจนวราภรณ์
พระอุปัชฌาย์ เมื่อครั้ง ฯพณฯ อุปสมบท ณ วัดเจติยทัฬหวง*

● *ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี กับ พระพุทธพจนวราภรณ์*

อนุพุทธพิภกา : การแสดงธรรมไปโดยลำดับ

ใครจะฉลาดยิ่งกว่าท่านผู้สอนธรรม พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านฉลาดครอบโลกธาตุ อันไหนจะควรพอดีขนาดไหนท่านก็สอน ยกตัวอย่างเช่น เดียรถียน์นิครนถ์จะมาบวช ท่านมีกฎกติกามาเอาไว้ ถ้าพวกเดียรถียน์นิครนถ์นอกศาสนาจะมาบวชในพุทธศาสนาแล้ว ต้องอยู่ ดิตถียปริวาส ๔ เดือน คือหมายความว่าต้องฝึกทรมานตนถึง ๔ เดือน ถึงจะบวชให้ ถ้าไม่ฝึกทรมานตนถึง ๔ เดือนเสียก่อน ไม่บวช แม้ ๔ เดือนแล้ว ถ้ายังไม่ดีก็ยังไม่เอา แล้วก็มิตถียปริวาสกคนหนึ่งที่มีความเคารพเลื่อมใสพุทธศาสนา มากมาทูลขอบวชต่อพระพุทธเจ้า เวลา ได้ฟังธรรมจากองค์ศาสดาแล้ว

พระองค์ก็รับสั่งว่า ศาสนาของเรามีกฎกติกามา คือต้องอยู่ ดิตถียปริวาสอบรมถึง ๔ เดือนถึงจะบวชได้ ทางนี้ขึ้นทันทีเลย อย่า ว่าแต่ ๔ เดือนเลย ๔ ปีเข้าพระองค์ก็จะอยู่ นุ่นเห็นไหมล่ะ ถ้าอย่างนี้ ตัดปีบเลย ๔ เดือนไม่มีความหมายเลย อย่าว่าแต่ ๔ เดือนเลย ๔ ปี เข้าพระองค์ก็จะอยู่ฝึกทรมานตน เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้ เลยบวช ให้เดี๋ยวนี้ ๔ เดือนตัดออกเลย นั้น ถ้าควรจะตัดฝิ่งก็ตัดฝิ่งเลย ถ้าควรจะเป็นไปตามร่องรอยอันนั้นก็ไปทำตามขั้นของคน ถ้าผู้เด็ด จริง ๆ ที่ควรจะได้รับบรรดรับธรรมอย่างสมใจในเร็ววันแล้ว ท่านก็ เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้ นั้นเห็นไหมล่ะ ไม่ได้บอกเลย ๔ เดือน พระองค์รับสั่งเอง ก็อย่างนั้นแล้ว

ธรรมะมีวรรคมีตอน มีสั้นมียาว ไม่ใช่จะฝิ่งไปแบบเดียวเลย ต้องลดหย่อนผ่อนผันไปตามกาลเวลา ท่านจึงแสดงไว้ว่า อนุพุทธพิภกา แปลว่า การแสดงธรรมไปโดยลำดับ มี ๕ ประการ แสดงการให้ท่าน,

การรักษาศีล, แสดงผลแห่งการทำบุญให้ทานแล้วไปสวรรค์ แสดง
สวรรค์, จากนั้นก็แสดงอาทิเทพ โทษแห่งการผูกพันในกิเลสภพ
ทั้งหลาย, จากนั้นก็เนกขัมมะ

๕ ประการที่ท่านแสดงไปโดยลำดับตามชั้นภูมิของคน ถ้า
เป็นภูมิพร้อมที่จะหลุดพ้นอยู่แล้วอย่างพวก เบญจวัคคีย์ทั้งห้าขึ้น
เทว เม ภิกขเว ทันที แสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตร อริยสัจ ปึง ๆ
เข้าไป แล้วต่อด้วยอนัตตลักขณสูตร อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ไปฝั่งเลย

มันเป็นขั้นเป็นตอนการสั่งสอนก็ดี ไม่ใช่สอนแบบเดียวกันหมด
ควรที่จะไต่เต้าขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็มี ควรที่จะฝั่งขึ้นเลยก็มี ควรที่จะปล่อย
ไม่ได้ก็มี ประเภทที่ไม่ได้เรื่อง ชงทั้งก่อน มีแต่ความรู้ที่อยู่ในขอนไม้
คนคนหนึ่งเท่ากับขอนชง อย่างนั้นท่านก็ไม่สอนเสีย ท่านชักสะพาน
ไม่เอา สอนไม่เกิดประโยชน์ ถ้าควรจะสอนได้ ท่านก็สอนไป ควรจะ
เน้นหนักขนาดไหน ท่านเน้นหนักไป ควรจะตัดขาดสะบั้นทีเดียว
ธรรมะก็ออกฝั่ง ตัดขาดสะบั้นแล้วดีดฝั่งเลย ท่านก็เอาเป็นขั้น ๆ
สำหรับการแสดงธรรม

● ๗พณฯ นายกรัฐมนตรี ร่วมรับฟังพระธรรมเทศนา และถวายผ้าป่ามหากุศล
ช่วยชาติ แด่องค์หลวงตาฯ ในงานอัญเชิญอัฐิธาตุและพินกรรมหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

คู่พระบารมี

พระพุทธเจ้าสร้างบารมีมา หญิงก็มีเต็มโลก ชายก็มีเต็มโลก ท่านไม่เห็นอดอยากขาดแคลนอะไร ทำไมเราจึงไม่ถือท่านเป็นตัวอย่างได้ แล้วผู้เป็นบรมสุขเป็นตัวอย่างของโลกก็คือ พระเวสสันดรกับพระนางมัทรี นี่ ท่านกลมกลืนกันมาตั้งแต่ไหน เอ้า ฟังให้ดีนะ ชาดกเล่มไหน ๆ เราก็อ่านมาแล้วมาไม่เมื่อไร จนกระทั่งวาระสุดท้าย จะมีขัดข้องกัน อะไรไม่เห็นมี ตลอดเวลาเลย

ที่นี้วาระสุดท้ายพระพุทธเจ้า เสด็จออกทรงผนวช การเสด็จออกทรงผนวช กรุงกบิลพัสดุ์เรียกว่าแคว้นแคว้นของพระองค์ที่ปกครอง สะเทือนไปหมดนั่นแหละ เทวบุตรเทวดาอนุโมทนาออกอก แต่ ประชาชนนอนหลับครอก ๆ นางสนมอะไร ๆ วันนั้นเป็นวันเผอิญทุกอย่างนะ ชับลำทำเพลงเกลี้ยกล่อมให้พระองค์ได้รับความรื่นเริงบันเทิง วันนั้นไม่ยุ่งกับอะไรแล้ว

เนื่องจากพระองค์เสด็จไป ๔ วัน เสด็จไปแล้วไปเจอแต่ พระธรรมเทศนาที่ไพเราะ ๆ ไปเห็นเด็กเกิดใหม่ ๆ เป็นยังไง คนแก่ เป็นยังไง ท่านเสด็จไปทอดพระเนตรพระนคร ถึงที่สามก็คนตาย จากนั้นก็เห็นสมณพราหมณ์ที่หนึ่งทำความเพียร ธรรมบันดาลหากเป็นไปเอง ไปเห็นเด็กเกิดก็มีแต่กองทุกข์ดินแหม่ม ๆ อยู่ นั่น จากนั้นก็เห็นคนแก่ ๆ งั้น ๆ เห็นคนเจ็บดินทูนทูลาย จากนั้นก็เห็นคนตาย มีแต่ธรรมเทศนาที่กระเทือนพระทัยพระองค์ มองดูมาข้างหลังนี้เป็นแบบเดียวกันหมด จากนั้นก็เห็นสมณพราหมณ์ ท่านนั่งภาวนาของท่านสงบ นี่เป็นเพศอะไร เพศสมณะท่านบำเพ็ญเพียร สะเทือนพระจิตของท่านได้อย่างเอก

กลับมา มาพิจารณา ในคืนวันนั้นในพระราชวังประหนึ่งว่า เป็นป่าช้าผีดิบไปหมดเลย ด้วยอำนาจแห่งกรรมของท่านที่ได้มที่แล้ว ๆ หนุนขึ้นมา เทวบุตรเทวดาทั้งหลายอนุโมทนา พวกนางสนมอะไร หลับครอก ๆ แครก ๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหมือนป่าช้าผีดิบ พระองค์ เสด็จไปทอดพระเนตร โอ้โฮย ทำไมเป็นอย่างนี้ ทุกวันไม่เห็นเป็นอย่างนี้ ทำไมวันนี้จึงเป็นอย่างนี้เสียทั้งหมด ยิ่งเพิ่มความสลัดใจ ให้พระองค์ เข้ามาแล้ว ที่นี้ตัดสินใจออกในคืนวันนั้นเวลาตีสอง

เวลาจะออกก็ทรงเป็นห่วงใย นั้นเห็นไหมล่ะ สำคัญที่สุด บำเพ็ญพระบารมีมาด้วยกันถึงวาระสุดท้ายแล้วก็ห่วงกันล่ะซิ เวลาจะ เสด็จออกก็ห่วงพระราชกุลซึ่งอยู่อกแม่ เอ้า ถ้าห่วงพระราชกุลก็ห่วงแม่ จะทำยังไง ถ้าไปเยี่ยมพระราชกุล เดี่ยวแม่จะกอดคอพันกันลงไปนั้นจะ ออกไม่ได้ ตัดสินใจถึงจะอยากเข้าไปชมลูกก็ตามเมียก็ตาม เข้าไม่ได้ วันนั้น ถ้าเข้าไปนี่จะเกิดเหตุ ตัดสินใจ เป็นยังไงความตัดสินใจ เหมือนฟ้าดินถล่ม

พระองค์ตัดพระทัยออกไป พอออกไปประตูพระนครเปิดอ้า ไว้เลย เห็นไหมล่ะ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น นี่ละอำนาจแห่งกรรม เรา อย่าไปคาดไปหมายว่าประตูต้องมีคนเปิด ไม่มีคนเปิดประตูเปิดไม่ได้ กรรมนี้เหนือทุกอย่าง เป็นไปได้หมดด้วยอำนาจของกรรม ในเวลา ที่จะเป็นไปได้แฉะใจ กรรมจะเป็นไปเอง ๆ ใครจะมายุ่งเหยิงหรือมา กัดขวาง ไม่ได้นะ

พระนางพิมพาพอทราบว่ พระองค์เสด็จออกทรงผนวชแล้ว บำเพ็ญเพียรอยู่สถานที่ใด พระนางพิมพาแทนที่จะโกรธกริ้วอะไรนี้ ไม่เป็นนะ กัมพระเศียรแล้วกราบพระสิทธัตถราชกุมารตลอดทุก ๆ ครั้ง ไม่มีพลาดเลย จนกระทั่ง ๖ ปี พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ที่นี้ยื่นเข้ามานะ พอตรัสรู้แล้วสอนสัตว์โลกพอสมควรแล้ว พระราชบิดาอาราธนานิมนต์

ให้เข้าไปเสวยพระกระยาหารในกรุงกบิลพัสดุ์ พระติดตามไปสองหมื่น ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ตามตำราว่าอย่างนั้น

พอเสร็จเรียบร้อยแล้วพระราชบิดาก็ทรงเผด็จ จะหาคนใดดี อย่างพิมพานี้หาไม่ได้แล้วนะ ทรงชมเชยคุณสมบัติคุณธรรมทุกอย่างของพระนางพิมพา ซึ่งเป็นคู่บารมีของพระองค์ ให้พระองค์ทรงสำนึก และระลึกบ้างถึงพระนางพิมพา เวลานี้อยู่ที่ตำหนักรอคอยอยู่ พระองค์ก็ตั้งหน้าจะไปอยู่แล้ว แต่นี้พระราชบิดาเผด็จอีกทีหนึ่ง ก็ยิ่งเป็นการเสริมเข้าไป อย่างไรพระองค์ก็จะเสด็จไปแน่ ๆ ใครจะแย้งกว่า พระญาณของพระพุทธเจ้า ทรงหยั่งทราบในพระบารมีของพระนางพิมพา ซึ่งเป็นคู่บารมีพึงเป็นพึ่งตายมาก็กับที่กัลป์ กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้า ขึ้นมาเพราะพระนางพิมพานี้ นั่นเห็นไหมล่ะ

เวลาจะเสด็จเข้าไป ท่านไม่ไว้ใจใครนี่ เพราะเรื่องจิตใจของโลกกับของธรรมต่างกัน จิตใจของผู้มีธรรมเต็มต้นในหัวใจ กับจิตใจของโลกผู้มีกิเลสเต็มหัวใจด้วยกัน ความคิดจะแตกแยกแตกสามัคคีกันทันที เพราะฉะนั้นเวลาจะเสด็จเข้าไปจึงรับสั่งว่า พระสงฆ์ที่มีอยู่ เหล่านั้นให้กลับกันให้หมด ให้ติดตามเราไปเฉพาะพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลาน์ ซึ่งเป็นอัครสาวกข้างซ้ายข้างขวา เพียงสององค์นี้เท่านั้น

แล้วกำชับอีกนะ เพราะไปจะไปเจออย่างนั้นแน่ ๆ ว่า เวลาไปถึงที่แล้ว หากพิมพามาหาเรา จะมาทำอะไร ๆ ก็ตามอย่าสนใจนะ ให้ทำเหมือนหูหนวกตาบอดเฉยไปอย่างนั้น พระนางพิมพาจะทำอะไร ต่อเรานี้อย่าไปสนใจ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าหากไปทำสักนิตหนึ่ง จะกระเทือนพระทัยแล้วจะสลบไปเสีย ดีไม่ดีตาย จะไม่ได้รับมรรคผล นิพพานในวาระสุดท้ายสมความปรารถนาเลย เพราะฉะนั้นจึงกำชับ พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ อย่าให้มีอะไร ภาษาของเราเรียกว่า พระนางจะมาเกี่ยวมากอดอะไรก็ตาม ก็ภรรยาคู่บารมีกันมาตั้งกับตั้งกัลป์

ทำไมจะเป็นอื่นไปได้ ต้องเป็นอย่างนั้น พระองค์ทรงเล็งญาณทราบ
หมดแล้ว

พอไปถึงจริง ๆ มีผู้ไปทูลว่า พระลูกเจ้าเสด็จมาถึงแล้วเท่านั้น
มานี้ก็ปรี๋เข้าไปใส่เลย เห็นไหมล่ะ ใครรู้ว่าดีว่าชั่ว ว่าหนักว่าเบา ว่าที่ลับ
ที่แจ้ง ที่ควรไม่ควรที่ไหน พระบารมีอำนาจเต็มที ที่ความหนักหน่วง
ถ่วงใจต่อกันเป็นเวลานานมา ปรี๋เข้ากอดพระพุทธเจ้าเลย พระองค์ก็เฉย
พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ก็เฉย ต่างคนต่างเฉยด้วยกันไปหมด
พระนางทำสมพระทัยแล้ว พระองค์ก็ทรงนิ่ง พระญาณนี้หยั่งทราบ
ตลอดในหัวใจของพระนางพิมพา วาระไหนควรจะปฏิบัติยังงี้ต่อ
พระนางพิมพา พระองค์จะพิจารณาเล็งญาณดูตลอด พอสมควรแก่
กาลเวลาแล้ว พระองค์ก็ค่อยแย้มออกมา

พระนางพิมพา นี่เป็นคู่พึงเป็นพึ่งตาย คู่บารมีของเราตถาคต
บัดนี้ เป็นวาระสุดท้ายปลายแดนของเรา เรียกว่าสมมักสมหมายแล้ว
ทุกอย่าง สำหรับเราก็เป็นศาสดาแล้ว เวลานี้ก็เป็นห่วงแต่พระนาง
เท่านั้นเอง จึงได้อุตสาหะเข้ามานี้ ให้ตั้งอกตั้งใจ เวลานี้เป็นเวลา
สุดท้ายของเรา พระนางก็จะผ่านพ้นไปในระยะนี้ ไม่เป็นอื่นไปได้เลย
ทรงโอวาทสั่งสอน พระนางได้สติก็ถอยออกไปเอง เห็นไหมล่ะ ทั้ง ๆ ที่
กอดพันพระพุทธเจ้าอยู่ ค่อยถอยออกไป

พระองค์ทรงแนะนำสั่งสอนเรื่อย ๆ จนเห็นคุณค่าแห่งธรรม
ทั้งหลายและบารมีที่ร่วมสร้างกันมาเป็นยังงี้ ค่อยถอยออกไป ๆ
ไปนั่งพับเพียบด้วยความสวยงาม พระองค์ก็สอนสำเร็จเป็นมรรคผล
ขึ้นมาในเวลานั้น จากนั้นก็จนกระทั่งถึงเป็นโสดาบัน สกิทาคามี
อนาคามี เราสรุปเลยนะ ถึงขั้นอรหัตต์เลย พระนางพิมพาหลุดพ้น
จากทุกข์โดยสิ้นเชิง

นี่เรื่องความเกี่ยวโยงพั้วพันกัน ท่านก็มีผิวเดียวเมียเดียว มันมี ๑๐ ผัว ๒๐ เมียเต็มบ้านเต็มตั้งแต่เมืองไทยของเรานี้เธอ เอา มาคิดบ้างซิ ถ้าเป็นของเลิศ ใครจะมีเมียมากยิ่งขึ้นกว่าพระพุทธเจ้า เหตุใดจึงมีพระนางพิมพาพระองค์เดียว ฟังให้ดีนะ อย่ามายุ่งเหยิง วุ่นวายกับขี้หมูราขี้หมาแห้ง ซึ่งมันก่อไฟนก่อไฟเผาครอบครัวเหี้ย เรือนแตกฉานชานเซ็นออกไป เพราะผิวกาฝาก เมียกาฝาก นี่พูด ถึงเรื่องการสร้างบารมี การศีลการธรรม ให้พากันอยู่ร่วมเย็นเป็นสุข

ให้ผีนะผีนจิตใจของเรา ใจของเราที่มันปรี่มตลอดเวลา เหมือนสายยางดึงไปไหน มันก็จะดึงเข้ามาหาตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหา ลากออกไปเพื่อมรรคผลนิพพาน มันไม่ยอมไปนะ หลุดบับมันจะ วิ่งเข้าหากิเลสตัณหา เข้าหาพินหาไฟ ให้พากันลากกันเซ็นให้ดีนะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

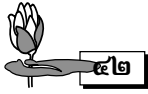

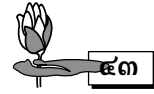
- พุทธศาสนิกชนจำนวนมากมาร่วมงานอัญเชิญอัฐิธาตุและพินกรรม หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้พร้อมใจกันถวายผ้าป่ามหากุศลช่วยชาติ

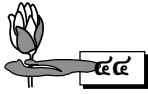
เปิดข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง Internet www.luangta.com และโปรดติดตามข่าวโครงการช่วยชาติ ทางไทยทีวีสีช่อง ๓

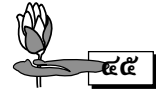
พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุกภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด โทร ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑ ถึง ๙
มีนาคม ๒๕๔๕ จำนวน ๔๐,๐๐๐ เล่ม

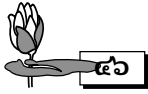

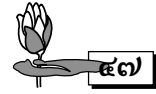

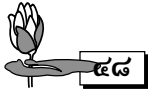

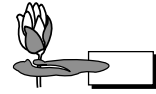

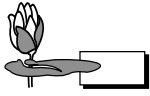

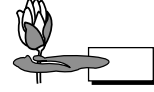

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔
ชั่วนาตาใหม่ก็ตามแก้ไขได้

ศาสนาพุทธของเราเป็นหลักความจริงเลิศเลอไม่มีอะไรเสมอ
นี่ละเป็นศาสนาหมู่บ้านคู่มือโลกคู่สงสาร คือองค์ศาสดาแต่ละองค์ ๆ
นั้นตรัสรู้ขึ้นมา สยัมภู ๆ รู้โดยลำพังพระองค์เอง เป็นศาสดาเอกของโลก
ถ่ายทอดกันมา ๆ ถึงปัจจุบันนี้เป็นพระสมณโคดม นี่ล้วนแล้วตั้งแต่เป็น
เจ้าของศาสนาที่ใจบริสุทธิ์ทั้งนั้น ใจไม่มีกิเลสในศาสดาแต่ละองค์ ๆ ที่
เรียกว่าพุทธศาสนา เป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส สอนด้วย โลกวิทู รู้
แจ้งเห็นจริงค่อยสอน เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง ไม่มี
คำว่าหลอกลวงสัตว์โลก จึงเรียกว่าศาสนาเอก

